

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
44

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο μουρμουρίζει αγέρωχα:
- Τού λόγου μου δέν είμαι κανένα τζουτζέκι. - Είμαι αν-
ντρακλας δυσθεόρατος ! Αμέ ;!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΜΑΓΚΑΣ... ΒΑΡΕΩΝ
ΒΑΡΩΝΙ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο κάνει πώς στρίβει αγέρωχα το ανύπαρκτο μουστάκι του. Και μουρμουρίζει βαρειά και σέρτικα:

**«Είμαι κέρβερος νά ξέρης,
και μυστήριο παιδί !
Μά σάν τύχη νά μ'ανάφουν**

**τά μεράκια μου,
τς γυναίκες τς κρεμάω
στά... μουστάκια μου !»**

.....

Είναι χαράματα !...

“Ας φανταστούμε πώς θρι-
σκόμαστ' εκεί πάνω ψηλά :
Στή μεγαλόπρεπη κορφή του

περήφανου πέτρινου βουνού...
 Η Ταταμπου, ή πανώρια
 και άτρόμητη μελαψή Έλλη-
 νίδα, κοιμάται θαθεία στο έ-
 σωτερικό της σπηλιάς του
 Γκαούρ.

Έξω από τὸ άνοιγμά της
 ροχαλίζει σαν πουντιασμένος
 δράκος, ὁ Ποκοπίκο. Ὁ μι-
 κροσκοπικός... γίγαντας με
 τὴν τρομερή σκουριασμένη κι'
 ὀδοντωτή χατζάρα!...

Λίγο πὸ πέρα — ὅπως συνη-
 θίζει πάντα — κοιμάται ὁ θρυ-
 λικός και ὑπεράνθρωπος Έλ-
 ληνας! Τὸ περήφανο και ά-
 τρόμητο μελαψὸ παλικάρι με
 τὴν τρομακτική δύναμη και τὴν
 άπέραντη καλωσύνη!

Με τὸ πρῶτο θαμπὸ φῶς
 τῆς αὐγῆς ὁ Ποκοπίκο ξυ-
 πνάζει. Άνοίγει τὴν τεράστια
 στοματάρια του και χασμου-
 ριέται σά νυσταγμένος... φοῦρ-
 νος!...

Ύστερα, τεντώνεται μα-
 χμουρλίδικα, άνοίγει τὴν κα-
 λοθρεμμένη παλάμη του και
 τὴν κολλάει σαν γραμματόση-
 μο στὴν κωμική του φάτσα :
 — Κλάφφφ!...

Ένῳ ταυτόχρονα αὐτοχαι-
 ρετιέται :

— Καλημέρα μου!...

Εἶναι ὁ καθιερωμένος πρωϊ-
 νὸς χαιρετισμὸς πὺ κάνει
 στὸν εαυτό του. "Ετσι καλη-
 μερίζει πάντα τὴν άφεντομου-
 τσουνάρα του!... "Αν δὲν φα-
 σκελωθῇ μόλις άνοιξη τὰ μά-
 τια, τῶχει ἐν κακὸ! Τοῦ πάει
 γρουσουζιά ὄλ' ἡ μέρα!...

Και νάτος τώρα:

Ἄνασηκώνεται άργά και με
 τὴ μουσούδα του κατεθασμέ-

νη. Γὰ μάτια του εἶναι άγρια
 και ἡ ματιά του θλοσυρή! Τὸ
 θάδισμά του θαρὺ και κατασ-
 ρό!...

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι σῆμερα
 στὶς μαγκιές του!

"Ετσι, και με γυρτὸ τὸν ἕνα
 του ὤμο, σὲ στὺλ νωθρὸ σε-
 ρέτικο, προχωρεῖ λίγα θήμα-
 τα και φθάνει κοντὰ στὸν κοι-
 μισμένο μελαψὸ γίγαντα. Τοῦ
 γαργαλαί με τὴν υπερφυσική
 πατούσα του τὴ μύτη.

— "Ε, μπαρμπατεμπελχα-
 νά! τοῦ κάνει. Δὲν ξυπνάς,
 λέω ἐγὼ νά δοῦμε τί θὰ γί-
 νουμε;

Καὶ τοῦ σκάει ἕνα φρέσκο
 και ζεστὸ-ζεστὸ στιχάκι:

**« Πολὺ σιὴν ξάπλα τῶριξες
 και στὸ ραχατελίκι ! »
 Πολὺ σιὴν κολοπέρασι
 και στὸ... ψοφολογίικι ! ».**

Ὁ Γκαούρ άνοίγει τὰ με-
 γάλα μαῦρα μάτια του. Ἄνα-
 σηκώνεται κάπως άπότομα.

— Τί τρέχει, Ποκοπίκο; ρω-
 τάει ξαφνιασμένος.

Ὁ νᾶνος ξεροβῆχει, ἐπίση-
 μα. Καὶ ξύνοντας φιλοσοφικά
 τὴν άνοικονόμητη κεφάλα του,
 μурμουρίζει ρομαντικά και
 θαυτοστόχαστα :

— "Ὅσο θαρεῖα εἶν' τὰ σίδε-
 ρα, εἶν' ἡ καρδιά μου σῆμε-
 ρα!...

Ὁ γιγαντόσωμος "Ελλη-
 νας τὸν σπρώχνει με θυμὸ:

— Φύγε! τοῦ φωνάζει. "Α-
 φησέ με νά κοιμηθῶ!

Και γέρνει πάλι πάνω στὸν
 πλατὺ και λεῖο θράχο του.

Ὁ Ποκοπίκο παρεξηγιέται:

— Καλά ντέεε!... 'Αγριάδα ρούφηξες πρωί-πρωί, αδερφέ μου;!

Και προσθέτει σφίγγοντας απειλητικά τη λαβή της θανατερής του χατζάρας:

— Τό όποιον νά ξέρης πώς του λόγου μου δέν σηκώνω τά «τέτοια»! Καθότι τυγχάνω νταής έκ γενετής και στραπάτσος έξ επαγγέλματος! Τούτέστιν και έν όλίγοις, τυγχάνω μάγκας... θαρέων θαρών! 'Αμέε;

Παρά τά νεύρα και τό θυμό του ό Γκαούρ, δέν μπορεί νά

συγκρατηθῇ και νά μή γελάσει... Και ξαπλωμένος ανάσκελα, καθώς θρίσκειται, απλώνει τη χερούκλα του, χουφτιάζει τό νάνο και τόν αποθέτει πάνω στό στήθος του.

— 'Επί τέλους! του λέει φιλικά. Πέσ' μου τί θέλεις νά μου πῆς...

Ό Ποκοπίκο, μέ τό ίδιο θαρύ και σέρτικο ύφος, μουρμουρίζει :

— 'Αδερφέ μου, Γκαουράκο: Γειά χαρά ντάν!...

— Δηλαδή;

— «'Αφήνω γειά στίς όμορ-

Ό κωμικοτραγικός νένος προχωρεί τρικλίζοντας, έχει γίνει τύφλα στό μεθύσι έκτό τό ούϊσκι του Μάξ 'Αρλαν πού κιτάφερε ν' άναΐξη άπό την κιλόβα του..

φες και γειά στις μαυρομμά-
τες»!

— Δηλαδή; ξαναρωτάει ο
Γκαούρ.

— Δηλαδή και τούτέστιν :
«Κόβω ρόδα μυρωμένα»! Ξε-
κουμπίζομαι, τὸ ὅποιον. Μὲ
ἀντιλήθεσαι;

— Θὰ φύγης; ρωτάει ἀνή-
συχος ὁ μελαψὸς γίγαντας.
Γιατί θὰ φύγης;!

— Καθότι τοῦ λόγου μου
δὲν τυγχάνω κανένα τζουτζέ-
κι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ποκο-
πικό. Καὶ τοῦ σκάει τὸ στιχά-
κι πού ἀκούσαμε στὴν ἀρχὴ
τῆς ἱστορίας μας :

**«Εἶμαι κέρβερος νὰ ξέρης,
καὶ μυστήριον παιδί !
Μὰ σάν τύχη νὰ μ' ἀνάφουν
τὰ μεράκια μου,
τίς γυναῖκες τίς κρεμάω
στά... μουστάκια μου !»**

ΟΙ «ΟΜΟΡΦΟΙ» ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κι' ἀμέσως συνεχίζει :

— Βαρέθηκα πιά, μωρὲ
Μαντράχαλε! Ἦμουναι νειὸς
καὶ γέρασα προσμένοντας νὰ
καθαρίσης τὸν Μεγαλειότατο!

— Γιατί; ρωτάει πάλι ὁ
Γκαούρ.

— Γιά νὰ γίνω ὑπασπιστά-
ρα σου!... Ὅμως τοῦ λόγου
σου μ' ἔχεις ρίξει στὸ «μάλι-
στα» καὶ στὸ «περίμενε»!...

»Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ἡ Τα-
ταμπούκα, ἡ κυρὰ Λουκούμω,
κοντεύει νὰ γεροντοκοριάσῃ!
Κι' ἀκόμα νὰ φέρῃ γυροβο-
λιά τὸν «Ἡσαῖα χόρευε»!

»Τί τὴν ἀφήνεις; Γιά νὰ σι-

τέψη; Ἄν δὲν ἔχης καλὸ σκο-
πὸ, κἄνε στὴ μπάντα. Θὰ τὴν
πάρω τοῦ λόγου μου! Μὰ ἐστὶ
τὸ χαθὰ σου: Οὔτε τὴν παίρ-
νεις, οὔτε στὴ μπάντα κάνεις!
Τὸ ὅποιον «Καὶ τὸ σκύλο σω-
στό, καὶ τὴν πῆττα χορτάτη»
πού λέει κι' ἡ παροιμία!

»Διὰ ταῦτα, τὸ λοιπὸν, ἀπο-
χωρῶ μονίμως καὶ ἀνεπανορ-
θώτως!... Παγαίνω στὴν καλύ-
θα τοῦ «Ὁμορφόπαιδου»! Θὰ
γίνω ὑπασπιστάρρα τοῦ Μα-
ξάρλαν! Ἀμέεε;!

Καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ...

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἔχει ξυ-
πνήσει κι' ἡ Ταταμπού. Βγαί-
νει ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ ρωτάει
παραξενεμένη :

— Φεύγεις Ποκοπικό; Γιατί;
Ὁ νῆνος μουρμουρίζει θα-
ρειά :

— Καθότι εἰσαστε μικρό-
βια!... Ἐνῶ τοῦ λόγου μου
τυγχάνω «Ἀντρακλας δυσθεό-
ρατος»!

Κι' ἀμέσως, ἀρχίζει νὰ κα-
τεβαίνει τὰ τρομακτικὰ θρά-
χια τοῦ θεόρατου πέτρινου
βουνοῦ...

Γρήγορα ὅμως κοντοστέκε-
ται. Γυρίζει τὸ κεφάλι του καὶ
ρίχνοντας μιὰ θλοσυρὴ ματιά
στὸν Γκαούρ καὶ στὴν Τατα-
μπού, τοὺς φωνάζει :

— Πέστε στὴ Χουχού «ἀλε-
θρουάρ»! Κι' ἅμα μὲ ματα-
ξαναδῇ, νὰ μοῦ... τελεγραφή-
σῃ!...

»Ἔτσι, σὲ λίγο, ὁ Ποκοπικό
βρίσκεται κάτω στοὺς πρόπο-
δες τοῦ βουνοῦ. Κι' ἀμέσως
ξεκινᾷ παίρνοντας τὸ δρόμο
γιά τὸ λημέρι τοῦ Ἀμερικᾶ-
νοῦ τυχοδιώκτη..

Καθώς προχωρεί μουρμουρίζει, μονολογώντας :

— Μονάχα μ' αὐτὸν θὰ «κάνω χωριό»! Μ' αὐτὸν ταιριάζω γιατί' εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ἄδελφοι. Τοῦ λόγου μου μάλιστα παραείναι!...

— Ὅμως, τί ἀτυχία!...
 Ὁ νᾶνος μπερδεύει σὲ λίγο τὰ μονόπατια καὶ χάνει τὸν προσανατολισμὸ του... "Ετσι, ὡρες ἀτέλειωτες παραπλανιέται στὴν πυκνὴ κι' ἀγρία Ζούγκλα...
 Ὡσπου κάποτε νυχτώνεται. Κι' ἀκόμα δὲν ἔχει ἀνακαλύψει τὴν καλύβια τοῦ Μάξ "Αρλαν...

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, μουρμουρίζει. Κατὰ τὰ φαινόμενα τὴ νύχτα μου ἀπόψε, θὰ τὴν περάσω στὴν κοιλιὰ κανενὸς θεριοῦ. Θὰ στεναχωρεθῶ, βέβαια, λιγούλακι, μὰ τί νὰ γίνῃ!... Εὐρυχωρίες θὰ κυτᾶμε τώρα;

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ὁ Ποκοπίκο νοιώθει κρῦο ρίγος στὸ μικροσκοπικὸ του κορμὶ! Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο!... Τὰ ποδαράκια του τρέμουν. Καὶ ἡ κοιλάρα του ἀνεβοκατεβαίνει ἀνήσυχη!

Πονεμένοι γυναικεῖοι στεναγμοὶ φθάνουν στ' αὐτιά του. Σὰ νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς!...

Ὁ νᾶνος σταματᾷ, ἀφουγγάζεται καὶ ξεχωρίζει αὐτὰ τὰ λόγια :

— Δοξασμένο τ' ὀνομά σου, Κύριε!... Παραδίνω τὴν ψυχὴ μου στὰ χέρια Σου!... Συχώρεσε Κύριε τὴν ταπεινὴ δούλη σου!... Δέξου με εἰς τὸν Οἶ-

κόν σου!...

Ὁ Ποκοπίκο ποῦ τὴν ἀκούει, συλλογιέται:

— Κάποια «δοῦλα» θᾶναι, ἢ φουκαριάρα! Φαίνεται πὼς ζητάει... στίτι!...

Καὶ νοιώθει ἐνδιαφέρον νὰ ψάξῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴ ὅρῃ. "Ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ βῆμα... Ἡ τρομάρα ἔχει καρφώσει τὰ πόδια του στὸ χῶμα.

— Πριταινώθηκα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτὸ του:

— Κουράγιο, Ποκοπίκαρε! Μπρὸς καρδιά καί... πίσω πόδια!

"Ετσι, ξεθαρρεύει κάπως καὶ προχωρεῖ λίγα βήματα.

Καὶ νά: Κάπου ἐκεῖ μπροστά του βλέπει νὰ χάσκῃ τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα ἑνὸς πηγαδιοῦ. Ἀπὸ τὸ βάθος του φθάνουν οἱ φωνὲς ποῦ ἀκούει.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ «Πηγᾶδι τῆς τρελλῆς» ποῦ λένε, συλλογιέται ὁ νᾶνος. Καὶ σκύβοντας ἀμέσως, φωνάζει:

— "Ε, κυρά «Δούλα»!... Μπὰς καὶ θέλεις νὰ θγῆς ἐπάνω;

Ἡ πονεμένη γυναικεῖα φωνὴ τοῦ ἀποκρίνεται :

Ναί, τέκνον μου, ναί!...

Ὁ νᾶνος κυττάζει γύρω του σ' ἑνὸς... Ἀνάμεσα στὰ κοντινὰ δέντρα ξεχωρίζει κι' ἓνα ἀγριο κυπαρίσσι. Σκαρφλώνει ἀμέσως καὶ κόβει ἓνα κυπαρισσόμηλο. Ὑστερα, κατεβαίνει, σβέλτος πάλι, στὸ ἔδαφος. Καὶ ζυγώνοντας ξανά

στο πηγάδι, τὸ πετάει κάτω.

— "Ε, κυρά 'Περέτρια, τῆς φωνάζει. Αὐτὸ θὰ σὲ σώσῃ!.. Φύτεψέτο γρήγορις στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ καὶ περίμενε... Μέσα σὲ λίγα χρόνια θάχῃ γίνεῖ μιὰ θεόρατη κυπαρισσάρα ποῦ ἡ κορφή τῆς θὰ φθάσῃ ὡς ἐδῶ πάνω!... Τότες, σκαρφάλωσε καὶ θυγὲς ἔξω! 'Απλούστατον!

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, μурμουρίζοντας :

— Τί θέλω ἐγὼ νὰ μπλέξω μὲ πηγάδια καὶ τρελλές!...

ΓΛΕΝΤΙ ΤΡΙΚΟΥΒΕΡΤΟ

'Ο Ποκοπίκο τρέχει ἀρκετὲς ὥρες...

Εἶναι μεσάνυχτα πιά ὅταν ἀντικρύξῃ ἐπὶ τέλους μπροστὰ τοῦ ἑνα θαμπὸ φῶς... Εἶναι ἡ καλύβα τοῦ Μάξ "Αρλαν...

"Ετσι, καὶ μὲ ἀφάνταστη χαρά, σταματᾷ ἐκεῖ. Κτυπάει τὴν πόρτα.

— "Εεε, ὁμορφόπαιδο! φωνάζει. "Ανοίξε γρήγορις νὰ μὴν πλακώσω τὴν καλύβα σου στὶς κλωταῖες καὶ τὴν κάνω... ταραμοσαλάτα!

'Ο πανώριος τυχодиώκτης ξυπνάει. Πετιέτ' ἔξω, περίεργος :

— "Εοῦ! Τί ζητᾷς ἐδῶ, θρὲ κατσαρίδα;

'Ο νᾶνος ἀποκρίνεται βαρεὶα καὶ σέρτικα :

— "Ἡρθα νὰ σὲ κάνω... ὁ πασπιστάρρα μου! 'Εμεῖς οἱ ὁμορφοὶ πρέπει νὰ ὑποστηρίζομαστε!...

'Ο Μάξ "Αρλαν τὸν κάνει

γούστο! Πολὺ διασκεδάζει κάθε φορά ποῦ τὸν βλέπει.

— "Ελα μέσα θρὲ, τοῦ λέει γελώντας. "Ελα καὶ θὰ τὰ κανονίσουμε!...

'Ο Ποκοπίκο ἄλλο ποῦ δὲν θέλει.

'Ἡ καλύβα τοῦ "Αμερικανοῦ γόῃ εἶναι γεμάτη κονσέρβες καὶ μπουκάλια μὲ δυνατὰ ποτά!...

'Ο νᾶνος στρώνεται ἀμέσως σ' ἓνα λαχταριστὸ κι' ἀτέλειωτο φαγοπότι... Τρώει μέχρι ποῦ τοῦρχειται νὰ σκάσῃ σὰν θαρελόττο!... Κι' ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς χόρτασε!..

"Ανοίγει καὶ μιὰ μεγάλη μπουκάλια οὐίσκου καὶ γλού, γλού, γλού, τὸ κοπανᾷ μονορρούφι!...

— "Αμάν, μὲ τί εὐκολία «κατεβαίνει» τὸ ἄτιμο! μурμουρίζει. Λὲς κι' ἔχω στὸ λαιμὸ μου... ἀσανσέρ!

Τὸ οὐίσκου, στὴ ἀρχή, τοῦ φέρνει ἓνα εὐχάριστο κέφι. Καὶ μιὰ ἀκατάσχετη διάθεσι γιὰ φλυαρία. "Αφοῦ καὶ ὁ Ἰδιος τὸ κατалаβαίνει καὶ μурμουρίζει :

— Αὐτὸ τὸ πιωτὸ, πανάθεμά το, φέρνει μεγάλη εὐκοιλιότητα στὴ γλώσσα!...

"Ωσπου σὲ λίγο καταντάει τύφλα στὸ μεθύσι! Καὶ μὲ τὴ βροντερὴ φωνάρα τοῦ παίρνει ἓναν ἀγέρωχο ἀμανέ:

"Α...μάσα...αααααααααα!

"Ενα σκουλήκι νόφιοοοοοο!

Νὰ τὸ φονεύσω προσπαθῶωω, κι' αὐτὸ μὲ ἀποφεύγειειειει!..

"Α...α! Αἰάααα! "Αἰάαααα!

Τὸ μεθύσι τοῦ δίνει τώρα

**Ὁ κιταχθόνιος Μάξ Ἄρλαν ἔρχεται κουφὰ πίσω ἀπὸ τοὺς
δυὸ γίγαντες ποὺ μονομαχοῦν. Καὶ δίνει μιὰ τρεμακτική
γροθιά στὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ**

κουράγιο!... Ἔτσι, σὲ μιὰ
στιγμή, πετιέται ὀρθός. Καὶ
τραβώντας τὴ σκουριασμένη
χατζάρα του, ξεφωνίζει ἄ-
γρια :

— Πίσω Μαξαρλάκι καὶ σ'
ἔφαγα!...

Ἄμέσως προχωρεῖ τρικλι-
ζοντας γιὰ νὰ θγῇ ἀπὸ τὴν
καλύβα.

Ὁ Ἀμερικανὸς προφταίνει
καὶ τὸν συγκρατεῖ:

— Στάσου! Ποῦ πᾶς;

Ὁ Ποκοπικό τὸν πληροφο-
ρεῖ σοβαρά :

— Πάω νὰ θγάλω τὴν τρελ-
λὴ ἀπὸ τὸ πηγάδι!

Καὶ ψευδίζοντας ἀπὸ τὸ με-
θύσι προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἐξηγή-
σῃ ὅσα εἶχε δεῖ καὶ ἀκούσει...

Ὁ Μάξ γελάει μὲ τὴν καρ-
διά του. Νομίζει πὼς ὅλ' αὐ-
τὰ δὲν εἶναι παρὰ φαντασίες
τοῦ μεθυσμένου του μυαλοῦ.

Ὁ νῆνος ὅμως ἐπιμένει:

— Ναί, σοῦ λέω! Τὸ εἶδα μὲ
τὰ μάτια μου: Ἐνα πηγάδι
εἶχε πέσει μέσα σὲ μιὰ... τρελ-
λὴ! Ἦτανε: «σπίτι», ἢ φου-
καριάρα καὶ ζητοῦσε «δοῦλα»

Μέ ἀντιλήθεσαι;

Ταυτόχρονα ἀρπάζει ἓνα δεύτερο πιτουκάκι οὐίσκου.

Τέλος πιδώντας ἀπότομα σάν ψύλλος, βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια.

Ὁ Ἀμερικανὸς κάνει νὰ τὸν πιάσει, τρέχοντας κι' αὐτὸς πίσω του. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνεи ἄφαντος!...

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν σταματάει γιὰ λίγο συλλογισμένος καὶ ἀναποφάσιτος.

"Υστερα προχωρεῖ κι' αὐτὸς στὴν ἴδια κατεύθυνσι πού εἶχε πάρει ὁ Ποκοπίκο...

Στὸ δρόμο μурμουρίζει μονολογώντας :

— Φαίνεται πὼς πραγματικά ὑπάρχει τὸ πηγάδι πού λέει ὁ κατσαριδᾶς... Σὰ νὰ θυμάμαι πὼς κάποτε περνώντας ἀπ' τὸ μέρος αὐτό, λίγο ἔλλειψε νὰ μὴ τὸ ἴδω καὶ νὰ γκρεμοτσακιστῶ μέσα... Καλύτερα λοιπὸν νὰ πάω ὡς ἐκεῖ... Μπορεῖ στ' ἀλήθεια νὰ συμβαίνει κάτι...

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΠΑΡΑΖΕΙ

"Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸν Μάξ "Ἀρλαν νὰ προχωρῇ περὶεργος. Κι' ἂς γυρίσουμ' ἐμεῖς λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ὁ νάνος, ὅπως εἶδαμε, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀμερικανὸ τυχολώκτη.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ

φαντάζονται πὼς εἶναι κι' αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα χορατὰ του! Καὶ τὸν περιμένουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ξαναγυρίσῃ...

"Ὅμως σάν κοντεύει νὰ περάσῃ ὁλόκληρ' ἡ μέρα χωρὶς νὰ φανῇ, ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν.

"Εἴσι, ἀναγκάζονται νὰ παρατήσουν τὸ βουνὸ τοὺς καὶ νὰ κατέβουν κάτω... "Υστερα ἀρχίζουν νὰ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴ Ζούγκλα, ψάχνοντας νὰ τὸν θροῦν...

.. .. .

Εἶναι σούρουπο πιά ὅταν τυχαῖα φθάνουν κοντὰ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Τζέιν πού τοὺς βλέπουν, ρωτᾶνε περίεργοι. Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ τοὺς ἐξηγοῦν :

— Ὁ Ποκοπίκο ἔφυγε ἀπὸ τὸ βουνὸ μας. Εἶπε πὼς πήγαινε νὰ ζήσει κοντὰ στὸν Μάξ "Ἀρλαν... Ἐμεῖς νομίσσαμε πὼς ἀστειευόταν. Πὼς ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα του χορατὰ... Ὅμως ὁλόκληρη μέρα πέρασε καὶ ἀκόμα νὰ γυρίσῃ... Φοβόμαστε μήπως ἔπαθε κανένα κακὸ! Γι' αὐτὸ γυρίζουμε στὴ Ζούγκλα ψάχνοντας νὰ τὸν θροῦμε...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ συντροφισὰ του δείχνονται ἀμέσως πρόθυμοι νὰ τοὺς βοηθήσουν.

— Θὰ ῥθούμε κι' ἐμεῖς μαζί σας, τοὺς λένε. Μπορεῖ νὰ τὸν ἔχη ἀρπάξει καμμιά ἀγρία φυλή. Ὅλοι μαζί ἰσως θὰ

μπορέσουμε να τον σώσουμε...

... ..

Σε λίγο, τὰ δυὸ ζευγάρια ξεκινᾶνε. Αὐτὴ τὴ φορά τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ ἡ Χουχού...

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία εἶναι ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου «Ἀντρακλά» τῆς. Καὶ κάθε τόσο, ἀναστενάζοντας, μὲ σπαργαμό, μουρμουρίζει κλαψιάρικα :

— Ἀχ, Ποκοπικάκι μου, Ποκοπικό μου, Ποκοπικάρέ μου! Ἀν σὲ περιδρόμιασε κανένα λιοντάρι, τί θ' ἀπογίνω ἐγὼ ἡ καφερούλα; Ποιὸς θὰ χαρῇ τὰ νειάτα μου καὶ τὰ κάλλητά μου. Ὁ φόφος σου, σὸ ράφι θὰ μ' ἀφήση, παληορεμπασκέ, ποὺ κακοχρόνο νά-χης! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Ἔτσι καὶ καθὼς ψάχνουν ὅλοι τοὺς τὴ γύρω περιοχὴ, περνάει, σιγά-σιγά, ὁλόκληρη ἡ νύχτα. Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ γλυκοχαράζει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς...

Ὅμως, ξαφνικά, ὁ Ταρζάν κοντροστέκεται. Καὶ γυρίζοντας στὸν Γκαοῦρ τοῦ λέει:

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ ψάχνουμε ὅλοι μαζί καὶ κοντὰ-κοντὰ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον. Ἔτσι — εἰμαι θέβαιος — πὼς δὲν θὰ καταφέρουμε τίποτα...

— Ἀλλὰ τί καλύτερο νὰ κάνουμε; ρωτᾷ ἐπειδὴ παραξενεμένος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἐσὺ μὲ τὴν Ταταμποῦ νὰ

τραβήξετε πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐγὼ καὶ ἡ Τζέιν πρὸς τ' ἀριστερά. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ χουμε μεγάλες πιθανότητες νὰ θροῦμε τὸ χαμένο νᾶνο...

Ἡ Χουχού παραξενεύεται:

— Κι ἐγὼ ποῦ νὰ ψάχνω, καλέ, γιὰ νὰ τὸν θρῶ; Στις... τσέπες μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΙΟΧΑΝΑ

Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὰ δυὸ ζευγάρια νὰ ψάχνουν γιὰ τὸν Ποκοπικό, κι' ἄς ξαναγυρίσουμε, μὲ τὴ φαντασία μας, κοντὰ στὸν Μάξ Ἀρλαν...

Εἶναι πρῶτὴ πιά δταν ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης φθάνει, πρῶτος αὐτός, κοντὰ στὸ παράξενο πηγάδι.

Ἀκούει τὴν ἴδια πονεμένη γυναικεία φωνὴ ποῦ εἶχε — ὅπως ξέρουμε — ἀκούσει καὶ ὁ νᾶνος. Καὶ τὴν ἀναγνωρίζει ἀμέσως :

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ὑπέροχης Γιοχάνας!...

Ἰθαγενεῖς καὶ θεριά τῆς Ζούγκλας, ἀγαποῦν καὶ σέβονται τὴν παράξενη αὐτὴ γυναίκα!...

Δὲν θὰ εἶναι περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνων. Μελαψὴ καὶ ὁμορφὴ σὰν τὴν Ταταμποῦ!... Φοράει ἓνα μακρὺ καφφετὶ ρᾶσο καὶ στὰ στήθεια τῆς κρέμεται ξυλένιος σταυρός...

... ..

Κάποτε εἶχε φθάσει στὴ Ζούγκλα κάποιος σοφὸς καὶ

ἅγιος λευκὸς γέροντας. Ἦταν ἱεραπόστολος καὶ τῆς διδάξε τῇ μεγάλῃ καὶ ἀληθινῇ θρησκείᾳ τοῦ Χριστοῦ... Φύσσηξε μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά τῆς τὴν Ἀγάπῃ καὶ τὴν καλωσύνη!... Καὶ τὴ θάφτισε σ' ἕνα ποτάμι, χριστιανή, χαρίζοντάς τῆς τὸ ὄνομα Γιοχάνα!...

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ πεινασμένη τίγρι σπάρραξε τὸν γέροντα ἱεραπόστολο!.. Καὶ ἡ Γιοχάνα ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ ἐκεῖνὸ τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ ἀξέχαστου πνευματικοῦ πατέρα τῆς...

Ἔτσι, ἀπὸ τότε, γυρίζει ὁ λομόναχῃ καὶ ἀφοδῇ στὴ Ζούγκλα, διδάσκοντας τὰ Θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ μας! Κανένας ποτὲ δὲν σκέφτηκε νὰ τῆς κἀνῃ κακὸ. Καὶ οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς καὶ τὰ πεινασμένα θηρία τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴ σέβονται...

.. .. .

Χθὲς τὴ νύκτα ἡ ἄμοιρῃ Γιοχάνα ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θρίσκειται τὸ πηγάδι αὐτό... Καὶ στὸ θαθὺ σκοτάδι δὲν ξεχώρισε τὸ ἀνοιγμά του...

Ἔτσι, παραπάτησε κι' ἔπεσε μέσα!...

Ὅμως, ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θέλησε νὰ σκοτωθῇ. Τραυματίστηκε μονάχα ἐλαφρά.

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν σκύβει τώρα πάνω ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ πηγαδιοῦ. Τῆς φωνάζει:

— Μὴ φοδᾶσαι, Γιοχάνα!.. Κατεβαίνω ἀμέσως νὰ σὲ θγά-

λῶ ἐπάνω...

Ἡ φωνὴ τῆς ἰθαγενοῦς ἱεραποστόλου ἀκούγεται ἀπὸ τὸ βάθος ἀδύναμη :

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἔστειλεις νὰ σώσης τὴν ταπεινὴ δούλη σου! Ὁ Ἀμερικανὸς στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κατεβαίνει στὸ θαθὺ πηγάδι...

Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Ξαφνικὰ νοιώθει μιὰ ἀπὸ τὶς χωματένιες προεξοχές ποὺ πατάει καὶ στηρίζεται στὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ, νὰ ὑποχωρῇ...

— Πέφτω! προφθαίνει νὰ φωνάξῃ σὴν Γιοχάνα. Τραθῆξου ἀριστερά!

Καὶ γκρεμίζεται κι' αὐτὸς στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ πηγαδιοῦ.

Ὅμως καὶ πάλι ὁ μεγάλος Θεὸς προστατεύει τὴν καλὴ ἱεραπόστολο! Ὁ «σωτήρας» δὲν πέφτει πάνω τῆς.

Ὁ Μὰξ Ἄρλαν βρίσκεται ξαφνικὰ σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Καὶ κυττάζει χαμένα γύρω του...

Τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς αὐγῆς φωτίζει τώρα κάπως τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πηγαδιοῦ.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης βλέπει λίγο πιὸ ψηλά, νὰ ἐξέχουν γερεὲς πέτρες. Καὶ συλλογιέται ψιθυριστὰ :

— Ἄν μπορούσα νὰ τίς φθάσω, θὰ κατάφερνα νὰ σκαρφαλώσω. Νὰ θγῶ ἐπάνω. Κι' ὕστερα νὰ θρῶ κάποιον τρόπο νὰ λευθερώσω τὴν καλὴ αὐτὴ γυναῖκα...

Όμως, χαμένες πάνε όλες οι προσπάθειες που κάνει. Οι σωτήριες πέτρες που εξέχουν θρίσκονται ψηλά. Τα χέρια του είναι αδύνατο να τις φθάσουν...

— Γιοχάνα, λέει ξαφνικά στη μελαψή Ιεραπόστολο. "Ελα να σηκώσω ξσένα... Θά μπορέσης να φθάσης τις πέτρες. Να πάτησης ο' αυτές και, σιγά-σιγά, να σκαρφαλώσης και να βγής επάνω...

"Η αγία γυναίκα της Ζόιγκλας αρνιέται :

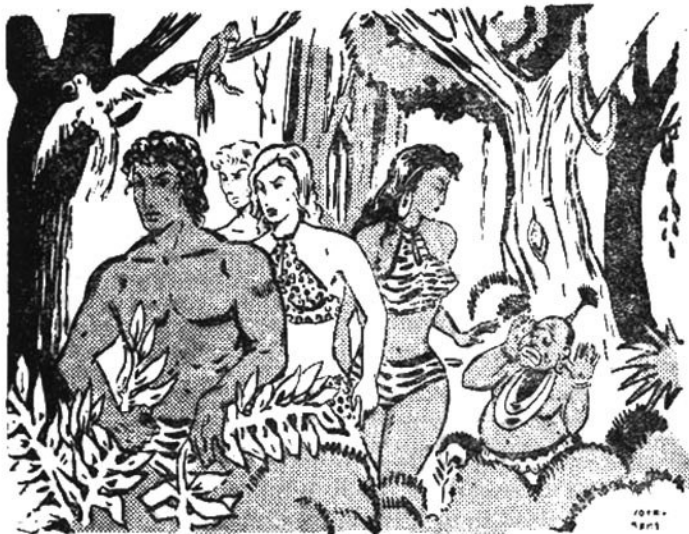
— "Όχι, παλικάρι μου! "Αν

έσυ δέν μπορείς να βγής, εά μείνω κι' εγώ έδω κοντά σου. Θά πεθάνω μαζί σου... Δέν είναι σωστό να ζήσω εγώ και να χαθής ο άνθρωπος που έβλησε να μέ σώση...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Και νά:

Την ίδια εκείνη στιγμή πάνω από το στόμιο του καταρρέοντος πηγαδιού φθάνουν, περιώνοντας τυχαία, ο Ταρζάν και η Τζέιν...

**"Η άμοιρη πυγμζία κλαίει και σπαράζει από ανείπωτο πόνο για τó χαμό του αγαπημένου της άρραβωνιαστικού :
Του φοβερού και τρομερού Ποκοπίκου**

Ἀκούει ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ ἀνθρώπινου φωνῆ καὶ παραξε-
νεύονται.

— Ἔεε! Ποίος εἶναι κάτω;
φωνάζει δυνατὰ ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας.

Μιά γνώριμη φωνὴ τοῦ ἀ-
ποκρίνεται σάν ἀπὸ τὰ ἐγ-
κατα τῆς γῆς:

— Ἐγώ, Ταρζάν! Ἐγώ ὁ
Μάξ Ἀρλαν!... Προσπάθησα
νὰ κατέβω γιὰ νὰ σώσω μιὰ
γυναίκα. Ἀλλὰ παραπάτησα
καὶ γκρεμίστηκα!... Ἄν θέ-
λης ρίξε μας ἕνα γερό χορτό-
σχοινο. Μονάχα ἔτσι θὰ μπο-
ρέσουμε νὰ σωθοῦμε... Αὐτὸ
ἔπρεπε νὰ εἶχα κάνει κι' ἐγώ
γιὰ νὰ σώσω τὴ δυστυχισμένη
γυναίκα... Μὰ τὸ σκέφτηκα
τώρα ποὺ εἶναι ἀργά...

Ἡ εὐγενικιά καρδιά τοῦ ὑ-
πέροχου Ἀρχонта τῆς Ζούγ-
κλας συγκινεῖται... Δυὸ ἀν-
θρώποι εἶναι καταδικασμένοι
νὰ πεθάνουν ἀπὸ δίψα καὶ πεί-
να στὸ θάθος ἐνὸς πηγα-
διοῦ... Πρέπει νὰ κάνῃ τ' ἀδύ-
νατα-δυνατὰ γιὰ νὰ τοὺς σώ-
σῃ!...

— Περιμένετε, ξαναφωνάζει.
Σὲ λίγο θὰ θρискόσατε κι'
οἱ δυὸ σας ἐπάνω!...

Κι' ἀμέσως, τραβώντας τὸ
μαχαῖρι ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ κά-
νει νὰ κόψῃ ἕνα χορτόσχοινο
ποὺ κρέμεται ἀπὸ κάποιο κον-
τινὸ δέντρο.

Ὅμως, ἡ Τζέιν τὸν ἐμπο-
δίζει ἀρπάζοντάς του τὸ χέ-
ρι.

— Μὴ!... τοῦ κάνει σιγά.
Τρελλάθηκες, Ταρζάν; Μὰ
δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τί
μας νὰ κάνῃς;

— Τί; ρωτᾷ ἀπορρόντας ὁ
λευκὸς γίγαντας.

— Θέλεις δηλαδὴ, νὰ σώσῃς
τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρόσβαλε
τὴν τιμὴ σου; Ποὺ ζήτησε κά-
ποτε νὰ μὲ κάνῃ, μὲ τὴ βία,
συντρόφισσα καὶ σκλάβο του;
Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει μὲ
περιφρόνησι:

— Ὁχι, μουρμουρίζει. Ὁ-
ταν κάποιος ἄνθρωπος κινδυ-
νεύει, δὲν ἐξετάζῃ ἂν εἶναι
φίλος ἢ ἐχθρὸς!... Νοιώθω
πὼς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ
τὸν βοηθήσω! Νὰ τὸν σώσω!

Ἡ Τζέιν ἐξακολουθεῖ νὰ
τὸν κυττάζει παράξενα. Ξέ-
ρει καλὰ πὼς τὰ γατίσια γα-
λαζοπράσινα μάτια τῆς ἔχρυν
τὴ δύναμι νὰ ναρκώνουν τὴ
θέλησι τοῦ συντρόφου τῆς.

Ἔτσι γίνεται κι' αὐτὴ τὴ
φορὰ. Ἡ κακιά αὐτὴ γυναί-
κα καταφέρνει γρήγορα νὰ
κάνῃ τὸν Ταρζάν τυφλὰ ὑπά-
κουο ὄργανό τῆς!

— Τί νὰ κάνω; Πέσ' μου ἐ-
σύ! τὴ ρωτᾷ χαμένα.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας δὲν χάνει εὐκαιρία. Θέ-
λει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Μάξ Ἀρ-
λαν. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔφη-
σε κάποτε τὸν Γκαοῦρ νὰ τὴν
προσβάλῃ! Νὰ τὴν διώξῃ βί-
βανουσα, σάν σκυλί. (*)

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ.

Καὶ ἡ τρομερὴ Τζέιν, ἀντὶ
νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, ἀρχίζει νὰ
ψαχνῇ γύρω τῆς. Ὡσπου βρί-
σκει μιὰ μεγάλη πέτρα.

Καὶ νά:

(*) Διάβασε στὸ τεύχος ἀρ.

Τὴ δείχνει μ' ἐπιβάλλον στὸν ἄθουλο πιά σύντροφό της. Τὸν διατάζει:

— Κύλησε αὐτὸ τὸ βράχο κι' ἄφησέ τον νὰ γκρεμιστῇ μέσα στὸ πηγάδι... Μονάχα ἔτσι θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ μὲ ἀρπάξῃ ἀπὸ σένα. Ποὺ ζητάει νὰ μὲ κάνῃ δική του!...

Ὁ Ταρζάν ἀνατριχιάζει:

— Καί ἡ ἄλλη; ρωτᾷει σιγά. Ἡ ἄθῶα γυναῖκα ποὺ βρίσκεται μαζί του... Θὰ πεθάνῃ κι' αὐτή;

Ἡ ξανθιά Ἀγγιλίδα μὲ τὰ γατίσια μάτια, θυμώνει τώρα. Καί μὲ πιδ δυνάτη φωνὴ τὸν ξαναδιατάζει:

— Σοῦ εἶπα: Ρίξε τὸ βράχο νὰ τοὺς σκοτώσης!...

Καί προσθέτει σχεδὸν ἀμέσως:

— Γιὰ νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ, μονάχα δύναμι χρειάζεται. Κι' ὄχι παληκαριά ποὺ δὲν ἔχεις. Μὰ οὔτε κ' εἶχες ποτέ σου!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀλλοίμονο πιά ἐνὰ τυφλὸ καὶ ἄθουλο ὄργανό της... Ἔτσι κινώντας λίγα βήματα σὰν ὑπνωτισμένος, φθάνει κοντὰ στὴ μεγάλη πέτρα. Σκύβει μηχανικά, σὰν κάποιος ἄλλος νὰ ὑπαγορεύῃ τίς κινήσεις του. Κι' ἀρχίζει νὰ σπρώχνῃ τὸ μικρὸ βράχο. Ὡσπου τὸν φθάνει μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ...

— Ρίχ' τη μέσα! τοῦ ξαναφωνάζει ἡ Τζέιν. Ὁ Μάξ Ἀρλαν πρέπει νὰ πεθάνῃ!

Τόσο ἄνανδρος εἶσαι λοιπὸν;!

Ὁ Ταρζάν στέκει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Ὑστερα, σὰν κάποιος ἄλλος νὰ κινῇ τὰ χέρια του, σπρώχνει ξαφνικά κι' ἀπότομα τὸ φοβερὸ θράχο! Καί τὸν γκρεμίζει μέσα στὸ σκοτεινὸ χάος τοῦ πηγαδιοῦ!...

Τρομακτικὸς γδοῦπος ἀντηχεῖ σὲ λίγες στιγμὲς ἀπὸ κάτω... Ἐνῶ ἡ σατανικὴ γυναῖκα ξεσπάει σ' ἐνὰ ἀπαίσιο γέλιο. Ἐνα γέλιο γεμᾶτο σαδισμό καὶ ἄγρια χαρά!

— Χά, χά, χάααα!... Χά, χά, χάαα!...

Ἡ κακιὰ ψυχὴ τῆς νοιώθει ἀνείπωτη ἀγαλία: Ὁ Μάξ Ἀρλαν καὶ ἡ γυναῖκα, ποὺ βρίσκεται μαζί του, θάχουν βρεῖ τώρα φρικτὸ καὶ τραγικὸ θάνατο!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει μείνει ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος...

Νὰ ὅμως; Ξαφνικά ἄνθρωπινο ποδοβολητὸ τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ:

Εἶναι ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού! Ποὺ ψάχνοντας καὶ αὐτοὶ γιὰ τὸν χαμένο Ποκοπικό εἶχαν πλησιάσει κοντὰ στὸ πηγάδι. Μόλις πρόφθασαν νὰ δοῦν τὸν Ταρζάν ποὺ γκρέμιζε τὸ βράχο στὸ ἄνοιγμά του.

— Ποιὸς ἦταν κάτω; ρωτᾷ ἐκπληκτικῶς ἡ μελαψὴ Κόρη.

Τῆς ἀποκρίνεται ἡ Τζέιν:

— Ὁ Μάξ Ἀρλαν, ὁ ὁμορφονεῖος. Κι' ἐκείνη ἡ Γιοχάνα, ἡ τρελλοκαλόγρη! Χί-

λια κομμάτια θάχουνε γίνη
τώρα τὸ κόκκαλά τους! Χά,
χά, χά!...

Ὁ Γκαούρ πού τὴν ἀκούει
γίνεται ἔξω φρενῶν. Τὰ κά-
τασπρα δόντια του τρίζουν ἀ-
παίσια! Ἐνῶ τὰ μαῦρα του
μάτια πετοῦν ἀστραπές!...

Ἔτσι, καὶ μ' ἓνα ἀπότομο
πήδημα βρίζεται μπροστά
στὸν Ταρζάν:

— Κακούργε! οὐρλιάζει.
Γιατί τῶκανες αὐτό;

Ὁ μελαφὸς γίγαντας μὲ τὴ
διαίσθηση τοῦ πρωτόγονου
ἀνθρώπου, εἶχε νοιώσει τὸ
ὑπέροχο ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ
λευκοῦ τυχοδιώκτη: Τοῦ γεν-
ναίου, παρήφανου καὶ ἀτρό-
μητου Μάξ Ἀρλαν! Κι' αὐ-
τὸ τὸν εἶχε κάνει νὰ τὸν ἀγα-
πήσῃ σὰν πραγματικὸ ἀδελ-
φὸ του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἔχει στὸ μεταξὺ συνέλ-
θῃ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν γα-
τίσιων ματιῶν τῆς Τζέιν. Καὶ
θυμῶναι ἀφάνταστα ἀκούγον-
τας τὸν Γκαούρ νὰ τοῦ μιλήῃ
μὲ τόσο κακὸ καὶ ἀγριο τρόπο:

— Ἔτσι μοῦ ἄρεσε! ἀπο-
κρίνεται μὲ περιφρόνησι οὕτῃ
ἐρώτησί του.

Καὶ προσθέτει μὲ προκλη-
τικὸ ἐγωϊσμό:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας! Καὶ λογαρια-
σμοῦ δὲν δίνω σὲ κανέναν!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
ἐπαναλαμβάνει τώρα πῶς δυ-
νατὰ καὶ ἀγρία τὴν ἐρώτησί
του:

— Γιατί; Γιατί τῶκανες αὐ-
τό;

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι ὁ Ταρ-
ζάν τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ καὶ
ἀπότομη σπρωξιά:

— Γκρεμοτσακίσου, τιποτέ-
νιε, ἀπὸ μπροστά μου! Γιατί
ζητᾷς νὰ μὲ κάνης φονιά;

Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ σπῖθα πού
ἀνάψε τὴ φωτιά!

Οἱ δύο γίγαντες, ὁ Γκαούρ
καὶ ὁ Ταρζάν, πέφτουν σὰν
κεραυνοὶ ὁ ἓνας πάνω στὸν
ἄλλον!

Καὶ μιὰ τρομακτικὴ σύγ-
κρουσι ἀρχίζει.

Ἡ Τζέιν, ἡ αἰτία ὅλου τοῦ
κακοῦ, παρακολουθεῖ τὴ θα-
νατερὴ μονομαχία τους ἱκανο-
ποιημένη. Ἐνῶ τὰ γαλαζο-
πράσινα μάτια τῆς σκοτεινιά-
ζουν. Κι' ἓνα σατανικὸ χαμό-
γελο ἀνθίζει στὰ κατακόκκι-
να χεῖλια τῆς.

Ἡ Ταταμποῦ πού τὴ βλέ-
πει, τρέχει κοντά τῆς:

— Ἐσὺ τοὺς ἔβαλες νὰ χτυ-
πηθοῦνε! τῆς φωνάζει ἔξα-
γριωμένη! Ἐσὺ πάντοτε
φταῖς γιὰ ὅσες συμφορὲς γί-
νονται στὴ Ζούγκλα!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας τὴν κυττάζει μὲ μῖσος
καὶ κακία.

— Ναί, μουγγρίζει μὲ σφιγ-
μένα δόντια. Γιατί ἐγὼ κάνω
ὅτι θέλω ἐδῶ!...

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα,
τραβώντας μὲ βίαια τὸ φονι-
κὸ μαχαίρι τῆς, κάνει νὰ τὸ
καρφώσῃ στὰ πλατεῖα μελα-
ψὰ στήθεια τῆς πανώριας Ἑλ-
ληνίδας!...

Ὅμως πῶς σβέλτῃ ἀπ' αὐ-
τὴν ἡ Ταταμποῦ, προφθαίνει
καὶ τῆς ἀσπάζει τὸ χέρι. Τὴ
συγκρατεῖ.

Ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ἀρπά-
ζει σκύθοντας ἀπὸ κάτω μιὰ
πέτρα. Καὶ τὴ σηκώνει γιὰ νὰ
τὴν κατβάσῃ μὲ δύναμι καὶ
ὀρμὴ στὸ κεφάλι τῆς.

Ἡ δειλὴ συντρόφισσα τοῦ
Ταρζάν νοιώθει τὸ θάνατο
ποῦ τὴν περιμένει. Καὶ γυρί-
ζοντας ἀπὸτομα, τὸ βάζει στὰ
πόδια. Τρέχει νὰ σωθῇ.

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας»,
τὴν κυνηγáει μανιασμένη...
Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς οἱ δυὸ
γυναῖκες χάνονται πίσω ἀπὸ
τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς καὶ τὴν
ἄγρια βλάστησι!...

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ἐ-
ξακολουθοῦν νὰ παλεύουν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας σάν μανιασμένο θεριὸ
ζητάει νὰ σπαράξῃ τὸν ἀντί-
παλό του. Ὅμως ὁ ὑπέροχος
Ἕλληνας ἔχει συνέλθει τώρα.
Δὲν θέλει νὰ τὸν κτυπήσῃ. Ἡ
καρδιά του δὲν βαστάει νὰ
τοῦ κἀνῃ κακό! Πασχίζει μό-
νο νὰ τὸν συγκρατῇ καὶ ν' ἀ-
μύνεται...

— Ἡσυχάσε, Ταρζάν, τοῦ
φωνάζει. Μὴ ξεχνᾷς πῶς
στὶς φλέβες σου τρέχει τὸ αἷ-
μα μου!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας ποῦ τὸν
ἀκούει, βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ τρομερὴ βρυσά:

— Ναί!... Δὲν ξεχνᾷς πῶς
τὸ βρωμερὸ σου αἷμα λέρωσε
κάποτε τὸ κορμὶ μου!...

Ἡ προσβολὴ ποῦ κάνει στὸν
Γκαούρ εἶναι θανάσιμη!...
Καὶ τὸ εὐγενικὸ καὶ περήφα-
νο αἷμα τοῦ Ἑλλήνα, ζητάει
τώρα ἐκδίκησι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σφίγ-
γει τὴ φοινικὴ σιδερένια γρο-

θιά του. Τὸ τρομερὸ κτύπη-
μα ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ,
θὰ σωριάσῃ τὸν Ταρζάν νε-
κρό!

Ὅμως δὲν προφθαίνει...
Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκα-
ούρ δέχεται ἀπὸ πίσω μιὰ φο-
βερὴ γροθιά!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ δι-
ποιὸς τὸν κτύπησῃ. Γιατὶ, σχε-
δὸν ταυτόχρονα μὲ τὸ κτύπη-
μα, σωριάζεται κάτω ἀναί-
σθητος!...

ΣΠΗΛΙΑ ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με γιὰ λίγο πίσω, στὴν ἀλη-
θινὴ αὐτὴ ἱστορία μας...

Ὅπως θυμόσατε, εἴχαμε
ἀφήσει τὸν Μάξ Ἀρλαν στὸ
βαθὺ πηγάδι. Ἐκεῖ ποῦ εἶχε
πέσει. Ἐκεῖ ποῦ πρὶν ἀπ' αὐ-
τὸν εἶχε γκρεμιστῇ καὶ ἡ με-
λαψὴ Γιοχάνα...

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης
γρήγορα κατάλαθε πῶς τοῦ
ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβγῇ ἐ-
πάνω...

Ἐξεῖχαν, βέβαια, μερικές
πέτρες ἀπὸ τὰ τοιχώματα τοῦ
καταραμένου πηγαδιοῦ, ποῦ
θὰ μπορούσαν νὰ τὸν βοηθή-
σουν γιὰ νὰ σκαλφαλῶσῃ καὶ
νὰ σωθῇ. Ὅμως οἱ πέτρες
αὐτές βρίσκονταν ψηλά. Τοῦ
ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς φθάσῃ.

Νὰ δῶς, ποῦ σὲ μιὰ στι-
γμῇ, ὁ Μάξ Ἀρλαν, ἀνακα-
λύπτει κάτω στὸ σκοτεινὸ πη-
γάδι, τὸ ἀνοιγμα μιᾶς μικρῆς
μπούκας. Μιᾶς μικρῆς σπη-
λιάς, ἄς τὴν ποῦμε!...

Μόλις καὶ μὲ τὴ βία θὰ
μπορούσαν νὰ χωρέσουν σ' αὐ-
τὴ δυὸ τρεῖς ἄνθρωποι!

Ἔτσι, ὅταν ἡ Τζέιν φωνά-

Ὁ Μάξ Ἄρλαν σφίγγει τὸ χέρι τοῦ ὑπέροχου μελαφοῦ Ἑλλήνα γίγαντα :
—Θέλω νὰ γίνουμε φίλοι, τοῦ λέει. Θέλω νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς ἀδελφία.

ζει στὸν Ταρζάν νὰ κυλίση κάτω στὸ πηγάδι τὸ βράχο, ὃ Ἀμερικανὸς τὴν ἀκούει. Καὶ βρίσκει τὸν τρόπο νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν βέθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο ποὺ τοὺς περιμένει.

Σπρώχνει γρήγορα — καὶ σχεδὸν θάνασσα — τὴ Γιοχάννα μέσα στὴ στενάχωρη μπούκα τοῦ πηγαδιοῦ. Καὶ ἀμέσως μετὰ, κρύβεται κι' αὐτὸς ἐκεῖ μαζί της.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ θράχος ποὺ γκρεμίζει στὸ πηγάδι ὁ

Ταρζάν πέφτει μὲ τρομακτικὸ πάταγο κάτω... Ἄν τοὺς εὑρίσκε, θὰ τοὺς πολυτοποιούσε!

Μὰ τώρα δὲν παθαίνουν τίποτα. Ἡ μικρὴ σπηλιά τοῦ πηγαδιοῦ τοὺς προστατεύει ἀπὸ ἕναν τέτοιο τραγικὸ θάνατο!

Ἡ μελαψὴ Ἰθαγενὴς ἱεραπόστολος κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ψιθυρίζοντας μὲ δέος:

— Εὐλογημένο τὸ ὄνομα

Σου, Κύριε!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μάξ Ἀρλαν κάνει νὰ φτύσῃ μιὰ τρομερὴ βλαστήμια. Ὅμως συγκρατιέται. Πιτρέπει τὴν αἰγία γυναῖκα πού βρίσκεται πλάι του...

Τρίζει μονάχα μὲ λύσσα τὰ δόντια. Ἐνῶ ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του ῥαγίζουν ἀσπροι ἀφροί.

— Σκύλε Ταρζάν μου γγρίζει σάν λυσσασμένο θηριό. Ἄν δὲ σὲ πνίξω μὲ τὰ χέρια μου δὲν θὰ ἡσυχάσω!...

Ἡ Γιοχάνα τὸν μαλλώνει:

— Ὅχι, τέκνον μου!... Δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς! Ὁ Θεὸς θέλει νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν!...

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης τὴν κυττάζει μὲ στενοχώρια. Δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ συμβουλὲς καὶ διδασκαλίες...

Τώρα, κάτω στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ βρίσκεται ὁ πεσμένος βράχος.

— Περίμενέ με, τῆς λέει. Θὰ σοῦ πετάξω ἕνα χορτόσχοινο νὰ δεθῇς. Καὶ θὰ σὲ τραβήξω γρήγορα ἐπάνω...

Σθέλιος, ἀμέσως ξετρυπώ-

Τό λεπτό κλαδί σπάζει καὶ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμπού πέφτει στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ πού περιμένει νὰ τὴν κατασπαράξῃ!.. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ταρζάν...

νει από τη μπούκα. Καί μ' ξ-
να πήδημα θρίσκειται πάνω
στη μεγάλη πέτρα.

Ἡ ἴδια αὐτὴ πέτρα, πρὶν
λίγο, θὰ τοὺς χάριζε τὸ θά-
νατο. Τώρα θὰ τοὺς χάριση
τὴ σωτηρία.

Γιατὶ ὀρθὸς πάνω σ' αὐτήν,
φθάνει πιά μ' εὐκολία τὶς μι-
κρές πέτρινες προεξοχές στὰ
τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἔτσι, πιάνεται γερά ἀπ'
αὐτές, σκαφαλώνει μὲ προ-
σοχὴ ἐπάνω καὶ βγάζει τὸ κε-
φάλι του ἔξω...

Καὶ νά:

Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρί-
χνει, τὸ πρόσωπό του παίρνει
ἀνήσυχη ἔκφρασι!

Βλέπει τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν
Ταρζάν νὰ παλεύουν σὰν μα-
νασμένα λιοντάρια!...

Ταυτόχρονα τὸ ἐξασκημένο
μάτι του καταλαβαίνει πῶς ὁ
Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶ-
ναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος.
Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χά-
ση καὶ τὶς τελευταῖες δυνά-
μεις του. Καὶ τότε, ἀλλοίμο-
νο, ἡ ζωὴ του θὰ μείνῃ στὴ
διάθεσι τοῦ τρομεροῦ μελαψοῦ
ἀντιπάλου του!...

Μὰ τότε; Ὁ Μᾶξ "Ἀρλαν
οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ δὲν θέλει:
"Ἄν ὁ Γκαοὺρ προλάβῃ νὰ
σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν, τότε
πῶς αὐτὸς θὰ μπορέσῃ νὰ
ἐκδικηθῇ;

"Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ καὶ χω-
ρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο, βγαίνει
ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ
πηγαδιοῦ.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν τὸν
ἀντιλαμβάνονται.

Ἀμέσως, καὶ πατώντας στὶς
μύτες τῶν παπουτσιῶν του,
προχωρεῖ λίγα βήματα. "Ἐρ-
χεται πίσω ἀπὸ τὸν Γκαοὺρ,
σφίγγοντας τὴ φοβερὴ γρο-
θιά του. Καὶ μὲ ἀφάνταστη
ὀρμὴ καὶ δύναμι, τοῦ δίνει ἕ-
να τρομακτικὸ κτύπημα στὸ
πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ!

Ὁ θρυλικὸς "Ἕλληνας γί-
γαντας τῆς Ζούγκλας, μόλις
προφθάνει νὰ βγάλῃ ἕναν
πονεμένο στεναγμό. Καὶ σω-
ριάζεται κάτω ἀκίνητος σὰ
νεκρός!

Ἡ γροθιά τοῦ Ἀμερικανοῦ
τυχοδιώκτη δὲν χορατεύει.
Ἡ αὐτὴ σὲ κτυπήσῃ, ἡ κε-
ραυνός, τὸ ἴδιο εἶναι.

Ὁ Ταρζάν βλέποντας τὸν
Γκαοὺρ νὰ πέφτῃ, βγάζει ἕνα
ἄγριο οὐρλιαχτὸ χαρᾶς! Πού
ὅμως γρήγορα πνίγεται στὸ
λαίμό του.

Γιατὶ, σχεδὸν ταυτόχρονα,
ἀντικρὺζει τὸν γιγαντόσωμο
Μᾶξ "Ἀρλαν. Καὶ τὸ πρόσω-
πό του γίνεται ἀμέσως ἄσπρο
σὰν τοῦ νεκροῦ. Τὰ μάτια
του γουρλώνουν ἀπὸ ἀφάντα-
στη φρίκη. Τ' αὐτιά του βουί-
ζουν παράξενα καὶ τὰ πόδια
του τρέμουν.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ
κάτω! Γιατὶ βλέπει μπροστά
του ὀλοζώντανο τὸν Ἀμερι-
κανό! Τὸν ἄνθρωπο ποὺ νό-
μιζε πῶς εἶχε πολτοποιήσει,
γκρεμίζοντας στὸ πηγάδι τὸ
βράχο ποὺ γκρέμισε!...

Τέλος, καὶ μὲ μεγάλη προ-
σπάθεια, καταφέρνει νὰ ψιθυ-
ρίσῃ δύο λόγια:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μᾶξ "Ἀρ-

λαν!... Χτύπησες τὸν χειρότερο ἔχθρό μου!... Ἀπ' αὐτὴ τῇ στιγμή θά σέ θεωρῶ φίλο μου!...

Ὁ πανώριος καὶ γιγαντώσωμος ἄνδρας τὸν κυττάζει γιὰ λίγο ἀκίνητος στὰ μάτια. Ὑστερα ξεσπάει ἀπότομα σ' ἓναν κοροϊδευτικὸ καγχασμό:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ αἷμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες του. Ἐνῶ ὁ Μάξ Ἀρλαν, ἀγριεύοντας ἀπότομα, μουγγρίζει τώρα:

— Ξέρεις γιατί χτύπησα τὸν Γκαούρ; Ξέρεις γιατί σοῦσωσα τὴ ζωὴ; Γιά νὰ σέ πνίξω ἐγώ. Γιά νὰ σέ πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!... Θά στενοχωριῶνται πολὺ ἂν στεροῦσα τὴν ψυχὴ μου ἀπ' αὐτὴ τὴ χαρά!... Κατάλαβες τώρα;

Μονάχα αὐτὸ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζει τὸν ἀνάλητὸ ἀντίπαλό του χλωμὸς σὰν πεθαμένος!...

Ὁμως γρήγορα τὸ αἷμα ξαναγυρίζει στὶς φλέβες του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται κόκκινο ἀπὸ θυμό. Ὁ τρομερὸς κίνδυνος ποὺ περνάει, τοῦ ξαναδίδει ζωὴ καὶ κουράγιο!

Μὲ τὴ σειρά του τώρα, οὐρλιάζει αὐτός:

— Πρόσεχε πῶς μιλάς, τιποτένιε!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

Καὶ προσθέτει ἀπειλητικά:

— Ὅποιος θέλει νὰ πεθάνῃ

τὰ βάζει μαζί μου!

Ἔτσι, γενναῖος καὶ ἀτρόμητος ὅπως πάντα στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Πέφτει, ἀκράτητος σὰν κεραυνὸς πάνω στὸν θρασὺ Ἀμερικανό!...

Οἱ δυὸ γιγαντώσωμοι λευκοὶ ἄνδρες πιάνονται ἀμέσως στὰ χέρια. Καὶ μιὰ θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει...

Ὁ Ταρζάν παλεύει τώρα μὲ τὸν Μάξ Ἀρλαν, ὅπως πρὶν λίγο χτυπιώταν μὲ τὸν Γκαούρ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκει πλάι τους ἀνάσθητος κάτω. Ὁ Θεὸς ξέρει πότε θά μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ...

ΔΥΟ ΜΠΡΑΤΣΑ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀφάνταστα δυνατός καὶ ἀτρόμητος ὅταν παλεύει γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του!... Ὁ Ἀμερικανὸς σίγουρα θάβρισκε τὸ θάνατο στὰ χέρια τοῦ Ταρζάν...

..Ὁμως ὁ Μάξ Ἀρλαν — σὰν «πολιτισμένος» ποὺ εἶναι — ξέρει πολλὰ καὶ θαυματουργὰ πονηρὰ κόλπα. Τὰ εἶχε διδαχτῇ στὰ γυμναστήρια τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχε ἐργαστῇ καὶ σὰν ἐπαγγελματίας παλαιστής σὰν ἦταν πολὺ νέος.

Ξέρει ἀκόμα καὶ τὴ γιγαντινὴ πάλη ζίου - ζίτσιου!..

Ἔτσι, καὶ μὲ διαφορὲς παρὰ ξένες καὶ ἀπότομες λαβὲς ποὺ κάνει στὸν Ταρζάν, καταφέρνει νὰ τὸν βροντοχτυπήσῃ συνεχῶς κάτω. Νὰ τὸν ζαλίξῃ, καὶ νὰ τοῦ κατατσπάζει τὸ κορμὶ!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ πάλι δὲν δειλιάζει. Ἐξακολουθεῖ νὰ παλεύη μαζί του ἀτρόμητος καὶ περήφανος! Σὰν πραγματικὸ λιοντάρι!...

Ὁμως νοιώθει πὼς οἱ ἀλόκοτες λαβὲς τοῦ Ἀμερικανοῦ τὸν ἔχουν ἐξαντλήσει ἀφάνταστα. Βλέπει πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ γιὰ πολὺ ἀκόμα στὴν ἀδάμαστη τεχνικὴ του. Καὶ ξέρει καλὰ ποιά τύχη τὸν περιμένει στὰ χέρια τοῦ ἀνάληπτου αὐτοῦ ἀντίπαλου...

Καὶ νά:

Τὸ κακὸ ποὺ φοβᾶται δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη:

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάξ Ἀρλαν καταφέρνει μ' ἓνα θαυματουργὸ στραμπούληγμα ν' ἀχρηστεύσῃ τὰ χέρια του. Ἐνῶ ταυτόχρονα, μ' ἓνα ἀπότομο σπρώξιμο τὸν γκρεμίζει κάτω ἀνάσκελα. Καὶ γονατίζοντας πάνω του, ἀρπάξει μὲ τὶς δυὸ παλάμες τὸ λαιμὸ του. Τὸν σφίγγει μὲ θανατερὴ λύσσα!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀδύνατο πιά ν' ἀντιδράσῃ... Τὰ μάτια του βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες. Τὸ στόμα του ἀνοίγει διὰ πλατὰ. Καὶ ἡ γλώσσα του πετιέται ἔξω ξεραμένη!...

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ τὸ κορμὶ του θὰ σωριαστῇ κάτω σὰν ἄδειο σακκί!

Ὁμως ἐκεῖνὴ τῇ στιγμῇ κατὶ ἀναπάντεχο γίνεται:

Δυὸ οιδερένια μπράτσα ἀρπάζουν ἀπότομα καὶ τραβοῦν τὸν Μάξ Ἀρλαν, καὶ μιὰ

βαρεῖα φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Μή!...

Εἶναι ὁ Γκαοῦρ. Ὁ ὑπέροχος συμπατριώτης μας!

Μόλις πρὶν λίγες στιγμὲς, εἶχε καταφέρει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸ κτύπημα τοῦ Ἀμερικανοῦ. Αὐτὸ ποὺ εἶχε δεχτῇ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου του.

Ἔτσι, ἀντικρύζει τὸν πανῶριο τυχοδιώκτη σκυμμένον πάνω ἀπὸ τὸν Ταρζάν, νὰ σφίγγῃ μὲ λύσσα τὸ λαιμὸ του...

Καὶ πετιέται ὀρθὸς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ!

Στὴν μεγάλη κ' εὐγενικὰ καρδιὰ τοῦ Γκαοῦρ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ φωλιάσῃ τὸ μῖσος καὶ ἡ κακία. Οὔτε καὶ ἡ ἐκδίκησις!...

Δὲν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα ποὺ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ζητοῦσε νὰ τὸν σπαράξῃ. Τώρα, αὐτὸς ἔβαλε σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ!...

Καὶ νά:

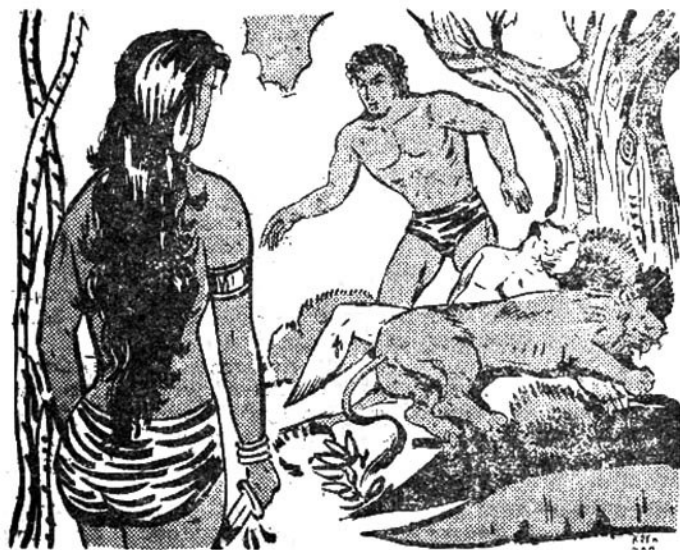
Ὁ Ταρζάν εἶναι τώρα ἐλεύθερος!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν τολμάει νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Νομίζει πὼς ὀνειρεύεται!

Τέλος, πετιέται ὀρθιος καὶ κυττάζει μὲ δέος τὸν δῆμιό καὶ τὸν σωτῆρα του.

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΓΡΟΘΙΑ

Βλέπει πὼς ὁ τρομερὸς Μάξ Ἀρλαν δὲν εἶναι σὲ θέσι πιά νὰ τοῦ κἀνῃ κακὸ. Γιατὶ ὁ Γκαοῦρ τὸν κρατᾷ σφικτὰ καὶ γερά στὴ οιδερένια ἀγκυ-

**Ὁ Γκαούρ ἀντικρύζει τὸ σκοτωμένο λιοντάρι καὶ πλάϊ του
τὸν Ταρζάν ἀναισθητὸν μὲ καταματωμένο κορμί :**
— Πῶς γίναν ὅλ' αὐτὰ ; ρωτᾷ τὴ συντρόφισσα του.

λιά του...

Ὅπως ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας διψᾷ γιὰ ἐκδίκησι. Καὶ ἡ εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιάζεται τώρα εἶναι μοναδική. Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἔχει ἐλεύθερα τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀμυνθῇ καὶ ν' ἀντιδράσῃ...

Ἔτσι, σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γραθιά του. Καὶ ἀπότομα, χωρὶς καμμιὰ πρὸειδοποίησι, τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ Ἀρλαν!

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης δέχεται τὸ τρομακτικὸ κτύπημα ποὺ μοιάζει μὲ πραγματικὸ ἀστροπελέκι!

Καὶ βγάζοντας ἓνα πονεμένο βογγητὸ μένει ἀναισθητὸς στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γκαούρ ποὺ τὸν κρατᾷ.

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴ γροθιά του, ὁ Ταρζάν γυρίζει τὴ ράχι στοὺς δυὸ γιγαντώσωμους ἄνδρες. Καὶ μουρμουρίζει, σὰν νὰ μιλήσῃ στὸν ἑαυτὸ του:

— Καλύτερα νὰ φύγω...

"Αν μείνω ἐδῶ, δὲν θὰ κρα-
τηθῶ. Θὰ τὸν σκοτώσω!

Ἄμέσως ξεκινάει ἀργά,
προχωρώντας ἀγέρωχος πρὸς
τὴν κατεύθυνσι τῆς σπηλιᾶς
του.

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει γιὰ
λίγο ν' ἀπομακρύνεται. Ἐνῶ
τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του
πετάνε ἀστραπὲς ὀργῆς! Καὶ
τὰ δόντια του τρίζουν ἄγρια!

Τέλος, ἀποθέτει κάτω στο
χῶμα τὸν ἀναίσθητο Ἀμερι-
κανό. Κι' ἀρχίζει νὰ κἀνη
βιαστικὸς ὅ,τι ξέρει καὶ μπο-
ρεῖ γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὶς
αἰσθήσεις του...

Ξαφνικά μιά γνῶριμη, βα-
ρειά, ἀλλὰ καὶ μεθυσμένη
φωνὴ ἀκούγεται νὰ τραγου-
δάῃ πλησιάζοντας:

**• Κοπάνι το, κοπάνι το
καὶ μὴ φοβοῦ τὸ θάνατο!
Βλέ, μὴ φοβοῦ τὸ θάνατο.
Κοπάνι το, κοπάνι το! •**

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπίκο!

Στὸ ἓνα χέρι κρατᾷ τὴ
θρυλικὴ σκουριασμένη του
χατζάρα! Στὸ ἄλλο μιά ἄ-
δεια μποκάλα οὐίσκι!
Καὶ εἶναι τύφλα στοὺς μεθῦσι,
ὁ ἀθεόφοβος! Ἐδῶ πατάει κ'
ἐκεῖ θρίσκειται!

Μὲ τὴν πρώτη θολὴ ματιά
ποὺ ρίχνει, βλέπει τὸν Μάξ
Ἀρλαν ἀναίσθητον κάτω.
Καὶ τὸν Γκαούρ γονατισμέ-
νον πλάϊ του.

— Μπράβο, Μαντραχαλ ο-
μαντράχαλε!... Καλὰ ἔκανες
καὶ τὸν καθάρισες!... Στὴν
κεφαλὴ του, ὁ μάγκας, ἔχει

ἓνα σωρὸ μπουκάλες οὐίσκι!
... Τώρα θὰ τοῦ τὶς πιούμε
ὅλες, ἀδερφέ μου!... Καθό-
τι ἀφοῦ «τὰ τέξαρε», δὲν τοῦ
χρειάζονται πιά. Ἐπιτρέπε-
ται νὰ πίνη καὶ νὰ με-
θάῃ... πεθαμένος ἄνθρωπος;
— Εἶδες τὴν Ταταμπού; τὸν
ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ μελαψὸς
γίγαντας.

Ὁ Ποκοπίκο ἀντὶ ν' ἀπο-
κριθῇ, τὸν συμβουλεύει:

— Τράβα νὰ τὴ βρῆς... Ἀ-
σε μου ἑμένα τὸ σκοτωμένο.
Θὰ τὸν περάσω δεύτερο
χέρι!

Καὶ κάνει νὰ σηκώσῃ τὴ
θανατερὴ χατζάρα του πάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθη-
του Ἀμερικανοῦ.

Ὁ Γκαούρ τὸν σπρώχνει
βάνουσα:

— Φύγε! φωνάζει ἄγρια.
Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ μπρο-
στά μου, μαῦρο γουρούνι!

Ὁ μεθυσμένος νᾶνος παρε-
ξηγιέται.

— Γιὰ πρόσεξε πῶς μιλάς,
ρὲ κύριε!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι
γουρούνι!... Εἶμαι γουρου-
νόπουλο!...

Ὅμως ἐπειδὴ ὁ ἐξαγριω-
μένος γίγαντας κάνει ν' ἀνα-
σηκωθῇ γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ,
τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρυ-
πώνει τρομοκρατημένους στὰ
πυκνὰ χαμόκλαδα τῆς παρθέ-
νας καὶ ἄγριας Ζούγκλας.

ΖΗΛΕΥΩ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Οἱ στοργικὲς φροντίδες καὶ
τὰ πρακτικὰ γιατροσόφια τοῦ
Γκαούρ δὲν ἀργοῦν νὰ φέρουν
τὸ ἀποτέλεσμά τους:

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης συνέρχεται τέλος καὶ πετιέται ὀρθός. Ἀμέσως ὁμως τὰ μάτια του ψάχνουν γύρω σὰ νὰ ζητᾶνε κάποιον.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ταρζάν; ρωτᾷ βραχνά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μούρμουρίζει:

— Ἐφυγε... Ἐγὼ τὸν ἔδιωξα. Δὲν ἤθελα νὰ χτυπηθῇς μαζί του...

— Γιατί; κάνει χαμένα ὁ Μάξ Ἀρλαν. Ἐπρεπε νὰ μ' ἀφήσης νὰ τὸν σκοτώσω!... Ἀφοῦ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος! Ἕνας τιποτένιος! Ἕνας κακοῦργος!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας χαμηλώνει τὰ μάτια του. Καὶ ψιθυρίζει, σὰ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὰ ποὺ λέει:

— Εἶναι ὁμως σὰν ἀδελφός μου, Μάξ!... Κάποτε τοῦδωσα τὸ αἷμα μου!... Κάποτε μοῦδωσε κ' ἐκεῖνος τὸ δικό του!...

Ὁ Ἀμερικανὸς κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό τὸ γενναῖο μελαψὸ παλικάρι. Καὶ τοῦ λέει:

— Ζηλεύω τὸ αἷμα τοῦ Ταρζάν, ποὺ εἶχε τὴν τιμὴ, κάποτε, νὰ χυθῇ στὶς φλέβες σου. ... Καὶ λυπᾶμαι τὸ δικό σου καθάριο κ' εὐγενικό αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες ἑνὸς τόσο τιποτένιου καὶ βρωμεροῦ κορμιού!...

Ὁ Γκαοὺρ χαμηλώνει τῶρα πὺλ πολὺ τὰ μάτια. Λέξι δὲν βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τραβάει ἀργὰ τὸ μαχαίρι του. Κόβει

ἕνα μακρὺ, χοντρὸ καὶ γερὸ χορτόσχοινο. Ὑστερα προχωρεῖ μερικά βήματα. Φθάνει μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τοῦ σκετεῖνου πηγαδιοῦ.

Καὶ πετάει τὴ μιὰ ἄκρη μέσα, φωνάζοντας:

— Ἐ, Γιοχάνασας! Δέσου καλὰ ἀπὸ τὴ μέση σου μ' αὐτό. Θὰ σὲ τραβήξω ἐπάνωωω! Ἔτσι καὶ γίνεται...

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ ἄγία γυναῖκα τῆς Ζούγκλας θρίσκειται λεύθερη ἐπάνω. Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ στὸν καθαρόν ἀέρα!...

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δῖνῃ ὑγεία, χαρὰ καὶ καλωσύνη, εὐχεται στοὺς δυὸ γίγαντες. Εἶθε οἱ καρδιές σας νὰ πλημμυρίζουν πάντοτε ἀπὸ ἀγάπη!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Γκαοὺρ.

— Θέλω νὰ γίνουμε φίλοι! τοῦ λέει παρακλητικά. Θὰ ἤμουν πολὺ πέρηφανος κ' εὐτυχισμένος ἂν μπορούσα νὰ σὲ κάνω κ' ἐγὼ «ἀδελφός» μου!.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τὸν κυττάζει στὰ μάτια.

— Κι' ἐγὼ τὸ θέλω αὐτό! τοῦ ἀποκρίνεται. Θὰ γίνης «ἀδελφός» μου καὶ «ἀδελφός» τοῦ Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς κατσουφιάζει.

— Μονάχα δικός σου ἀδελφός» θέλω νὰ γίνω! μουρμουρίζει. Ὁ Ταρζάν εἶναι δειλὸς κ' ἄνθρωπος κακοῦργος! Κι' ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ἀξίζει νὰ εἶναι βασιλιάς!... Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γίνης ἐσύ,

Γκαούρ, ὁ παντοδύναμος Ἄρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας θυ-
μώνει :

— Τότε καλύτερα νὰ μὴ γί-
νουμε φίλοι κι' ἀδελφια! τοῦ
ἀποκρίνεται ψυχρά. Ἄς με-
νουμε δυὸ ξένοι... Δυὸ ἐχθροί!

Ὁ Μάξ Ἄρλαν εἶναι ὀχι μο-
νάχα ἔξυπνος, μὰ κι' αἰσθη-
ματικὸς ἄνδρας. Ἀκόμα κιὰ ἀ-
πὸ αὐτὰ τὰ ψυχρά καὶ προσ-
βλητικὰ λόγια τοῦ Γκαούρ
νοιώθει τὸ ὑπέροχο ψυχικὸ του
μεγαλεῖο!...

Ἔτσι, ἀνοίγει τὰ μπράτσα
του καὶ τὸν ἀγκαλιάζει. Τὸν
φιλάει στὰ μάγουλά...

— Πόσο θὰ ἤθελα νὰ εἶχα
τὴν καρδιά σου! τοῦ λέει μὲ
παράπονο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ
σοῦ μοιάζω!...

Τέλος, γυρίζει στὴ Γιοχάνα:

— Πάμε, τῆς κάνει. Θὰ σέ
συντροφέψω ἐγὼ μέχρι νὰ
φτάσης στὴν καλύβα σου...
Μπορεῖ, στὸ δρόμο, κενένα
θεριό ἢ...

Ἡ μελαψὴ ἱεραπόστολος
τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβάσαι, παλικάρι
μου!... Οὔτε τὰ πεινασμένα
θεριά, οὔτε οἱ ἀγριοὶ ἰθαγε-
νεῖς μποροῦν νὰ μοῦ κάνουν
κακὸ!... Ἡ μεγάλη κι' ἀληθι-
νὴ ἀγάπη ποῦ νοιώθω γιὰ ὁ-
λα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, μὲ
προστατεύει!...

Καὶ χωρίζουν τώρα...

Ὁ Μάξ Ἄρλαν τραβάει γιὰ
τὴν καλύβα του. Ἡ Γιοχάνα
παίρνει μονάχη, τὸ μονοπάτι
γιὰ τὴ δική της... Ὅσο γιὰ
τὸν Γκαούρ, αὐτὸς τρέχει νὰ

θρῆ τὴν πανώρια καὶ ἀγνὴ
συντρόφισσά του! Τὴν ἀγαπή-
μένη του Ταταμπού...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕἶΝΑΙ ΥΠΕΡΟΧΟΣ!

Ἄλλὰ καὶ πάλι τώρα πρέ-
πει νὰ ξαναγυρίσουμε πίσω
στὴν ἱστορία μας.

Ὅπως θυμόμαστε εἶχαμε ἀ-
φήσει τὴ Τζέιν νὰ τρέχει. Καὶ
τὴν Ταταμπού νὰ τὴν κυνη-
γᾷ, ἀφάνταστα ἐξαγριωμέ-
νη.

Προχωροῦν ἀρκετὰ καὶ ξε-
μακραίνουν...

Ὅμως ἡ θάλασση σ' αὐτὴ
τὴν περιοχὴ εἶναι πολὺ πυκνὴ
καὶ ἀγρία. Καὶ ἡ σατανικὴ
συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν κα-
ταφέρει νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ
ξεφύγῃ!...

Ἔτσι, σίγουρη καὶ ἥσυχη
τώρα, παίρνει τὸ δρόμο ποῦ
θὰ τὴ θγάλη στὴ σπηλιά
τους...

Μὰ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸ
ἔχει βάλεϊ πείσμα: Θέλει γὰ
τὴ θρῆ! Νὰ τὴ σπαράξῃ μὲ
τὰ νύχια της.

Καὶ συνεχίζει ἀκούραστη
νὰ τριγυρίζῃ στὴν ἀγρία πε-
ριοχὴ καὶ νὰ ψάχνῃ: Ἐδῶ...
Ἐκεῖ... Παντοῦ...

Ὅμως χαμένοι πάνε οἱ κό-
ποι της. Πουθενὰ δὲν εἴσκει
τὴν τόσο μιστῇ λευκὴ γυ-
ναῖκά!...

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα...

Ξαφνικὰ θυρυκθὸς πεινα-
σμένου θεριοῦ τὴν ἐμφυιάζει.
Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα με-
γαλόσωμο λιοντάρι παρου-
σιάζεται μπροστὰ της.

Σθέλη, όπως πάντα, ή Ταταμπού προφθαίνει και άγκαλιάζει τον κορμό κάποιου κοντινού δέντρου. Ταυτόχρονα σκαρφαλώνει στα κλαδιά του.

“Ομως άλλοιμονο!...

Σέ μία στιγμή, χωρίς να προσέξη, πιάνεται από ένα λεπτό κλαδί. Έκείνο σπάζει και ή άμοιρη κόρη γκρεμοτσακίζεται κάτω.

Τό πεινασμένο λιοντάρι την προσμένει με άνοικτά τα τρομερά σαγόνια του. Χύνεται πάνω της να την κατασπαράξει!...

Μά ή πανώρια μελαψή, Κόρη είναι Έλληνίδα. Κι' ένας Έλληνας δεν δειλιάζει ποτέ μπροστά στον κίνδυνο. Ούτε και στο θάνατο!... Παλεύει και άγωνίζεται γενναία μέχρι και την τελευταία στιγμή της ζωής του.

“Ετσι κάνει και ή Τάταμπού...

Και νά :

Σφίγγει άμέσως τις δυο γροθιές της. Τις τινάζει ταυτόχρονα στα μάτια του θεριού.

Τό λιοντάρι νοιώθει ξαφνικά τη θοριά του να θαμπώνει. Παύει να βλέπη για λίγες στιγμές!...

“Ετσι, παρατάει τό θυμα του. Κι' αρχίζει να στριφογυρίζη στη θέσι που βρίσκεται. Σά να κυνηγά ή δαγκώση

την ουρα του...

“Η Έλληνίδα βρίσκει την εύκαιρία και χύνεται άτρόμη τη πάνω του. Τό άρπάζει από τό λαιμό. Τό σφίγγει με άφάνταστη δύναμι και λύσσα!

Τό θεριό στεναχωριέται λίγο... “Ομως ούτε τα κτυπημένα μάτια του γουρλώνουν, ούτε τό στόμα του άνοίγει, ούτε ή γλώσσα του πετιέται έξω... Είναι φανερό πως ή γυναικεία δύναμι της Ταταμπού δεν είναι άρκετή για να τό πνίξη!... Τό μόνο που καταφέρνει είναι να τό συγκρατή. Κι' αυτό προσωρινά: “Οσο θα νοιώθη να μάτια του θαμπά από τα κτυπήματά της...

Κι' αλήθεια... Σέ λίγες στιγμές τα πράγματα αλλάζουν. “Η θέσι της άμοιρης κοπέλλας γίνεται πάλι τραγική:

Τό λιοντάρι συνέρχεται. Τα μάτια του καθαρίζουν. Τό φώς ξαναγυρίζει σ' αυτά!...

Σχεδόν άμέσως και μ' έν άπότομο τινάγμα τοῦ κεφαλιού του, ξεφεύγει από τη λαβή των χειρών της Τάταμπού. Και χύνεται για δεύτερη φορά να την κατασπαράξει!...

“Η πανώρια «Κόρη της Ζούγκλας» είναι καταδικασμένη σε θάνατο τώρα. “Έναν

θάνατο φρικτό κι' άπαίσιο άπό τά νύχια καί τά δόντια του πεινασμένου θηριού...

— Γκαούρ!... Βοήθεια Γκαούρ! Σώσε με! Ξεφωνίζει με άπόγνωσι. Καθώς νοιώθει τή ζεστή καί βρωμερή άνάσσα του λιονταριού νά χαϊδέυη τό πρόσωπό της.

Ό μελαψός γίγαντας βρίσκει πολύ μακριά γιά ν' άκούση τή φωνή τής άγαπημένης του!...

Όμως ό θεός Κράουμπα θέλησε νά βρισκεται κάπου έκει κοντά της κάποιος άλλος χεροδύναμος κι άτρόμητος άνδρας.

Καί νάτος: Άκούγοντας τά ξεφωνητά της τρέχει σάν τρελός. Φθάνει κάτω άπό τό δέντρο. Καί αντικρύζει με δέος τό κακό πού πρόκειται νά γίνη...

Σχεδόν άσυναίσθητα κάνει άμέσως ένα υπεράνθρωπο πήδημα. Καί πέφτει σάν κεραυνός πάνω στό μανιασμένο θηρίο!...

Είναι άκριβώς ή στιγμή πού έχει άνοίξει τά θανατερά σαγόνια του γιά ν' άγκελιάση τό λαίμο τής άμοιρης κοπέλλας.

Λιοντάρι καί άνθρωπος γίνονται άμέσως ένα τραγικό σύμπλεγμα! Παλεύουν καί οί

δυό με άφάνταστη λύσσα καί μανία...

Ό άπρόσκλητος «Σωτήρας», πού δέν είναι άλλος άπό τόν Ταρζάν, δείχνεται καί αύτή τή φορά άφθαστος!... Ύπέροχος!... Ύπεράνθρωπος!...

Έχει θάλει σέ τρομακτικό κίνδυνο τή ζωή του γιά νά σώση τήν άγνή συντρόφισσα του Γκαούρ!...

Καί νά:

Με τό άστραφτερό μαχαίρι του κτυπάει άλύπητα τά πλευρά του μανιασμένου θηριού. Ποτάμια τρέχει άπ' τίς πληγές τό κόκκινο άχνιστό αίμα του!

Όμως κ' έκείνο στήν άπεγνωσμένη προσπάθεια νά σώση τό τομάρι του, κάνει πάλι χειρότερο: Με νύχια καί δόντια σχίζει τίς λευκές σάρκες του!...

Η Ταταμπού πασχίζει νά σηκωθή νά βοηθήση, όπως μπορεί, τό σωτήρα της... Μά με τό γκρέμισμα άπό τό δέντρο στραμπούληξε τό πόδι της... Καί τώρα, πού έχει άρχίσει νά κρύνει, τής πονάει άφάνταστα. Τής είναι άδύνατο νά κινηθή!...

Όμως καί πάλι ή άτρόμητη Έλληνίδα δέν τά χάνει. Έξυπνη καί άξια σέ όλα, δ-

πως είναι, βρίσκει γρήγορα
τόν τρόπο να βγῇ από τὴ δύ
σκολη θέσι της.

Καὶ νὰ τί κάνει:

Ἀρπάζει ἀμέσως, μὲ τὰ δυὸ
χέρια τὸ στραμπουληγμένο
πόδι... Καὶ κάνει μονάχη τὸ
γιατρό...

Ἔτσι, καὶ χωρὶς νὰ λογα-
ριάσῃ τοὺς φρικτοὺς πόνους
ποὺ θὰ νοιώσῃ, ἀρχίζει νὰ τὸ
στρίβῃ ἀργὰ καὶ μουγγρίζον-
τας ἀπὸ θανατερὴ ὀδύνη!...
Τὸ στρίβει ὅλο καὶ περισσότε-
ρο θγάζοντας ἀσπρούς ἀ-

φρούς ἀπὸ τὸ στόμα της..

Οἱ πόνοι ποὺ δοκιμάζει
στὴν προσπάθειά της αὐτὴ εἴ-
ναι ἀβάστακτοι. Θάρρεις πῶς
ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ στα-
ματήσῃ ἡ καρδιά της!

Μὰ δὲν ὑποχωρεῖ. Ἐπιμέ-
νει μὲ ὑπεράνθρωπη καρτερί-
α καὶ ἀντοχή... Ὡσπου τέλος
καταφέρνει νὰ φέρῃ, τὸ στρα-
μπουληγμένο πόδι της, στὴ
θέσι του! Ἐνῶ, κρύος ἰδρώ-
τας λούζει τὸ μελαψὸ κορμί
της!

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ τρομα-

**Τύφλα στὸ μεθύσι, ὁ «Δυσθεόρατος ἄντρακλας», ἀγκαλιάζει
τὴ μελισσόλακτῃ Χουχού καὶ τῇς δίνει τὸ πρῶτο του ἐρω-
τικὸ φιλὶ στὴ .. μύτη!**

κτικολί πόννοι σταματάνε. Ἡ Ταταμπού νοιώθει πιά έντελώς καλά! Καί πετιέται δρθή.

Στό δεξι χέρι σφίγγει τώρα μέ λύσσα τό φονικό μαχαίρι της. Καί μ' ένα άστραπιαίο πήδημα βρίσκεται κοντά στά δυό θεριά που έξακολουθούν νά παλεύουν καί νά σπαράζονται: Στό λιοντάρι καί στόν Ταρζάν!...

Μά μόλις προφθαίνει!...

Γιατί ό "Αρχοντας της Ζούγκλας είναι έτοιμος νά παρατήση πιά τόν άγώνα! Νά παροδοθῇ έξαντλημένος από τό αίμά που έχει χάσει, στά δόντια του πεινασμένου θηριού.

"Ομως ή ύπέροχη Έλληνίδα στιγμή δέν άφήνει νά χαθῇ... Καί σηκώνοντας τ' ώπλισμένο χέρι της δίνει στό θηριό ένα φοβερό καί πετυχημένο χτύπημα: Ἡ άστραφτερή λάμα του μαχαριού της καρφώνεται βαθειά στά πλατειά τριχωτά στήθια του. φθάνει μέσα μέχρι την καρδιά του!...

Καί τό λιοντάρι σωριάζεται νεκρό πάνω στό κορμί του Ταρζάν!...

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας έχει σωθῇ. Όμως ούτε βλέπει, ούτε άκούει, ούτε νοιώθει τίποτα πιά. Στό μεταξύ από

τό άμέτρητο αίμά που έχασε, έχει άπομείνει κάτω άκίνητος. Αναίσθητος!

ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

"Η ΑΓΓΕΛΟΣ

Περνάει αρκετή ώρα καί ή Ταταμπού συνεχίζει ακόμα νά πλένη καί νά περιποιῆται τίς πληγές στό κορμί του Ταρζάν. Τού ύπέροχου ήρώα που έδειξε τέτοια αὐτοθυσία για νά τή σώση από ένα βέβαιο καί φρικτό θάνατο!...

Ἡ καλόκαρδη Έλληνίδα κάνει ό,τι μπορεί για νά τόν ξαναφέρη στίς αίσθήσεις του.

Δέν έχει προφθάσει όμως νά τελειώση τό έργο της, όταν, ξαφνικά, γνώριμες πατημασιές που πλησιάζουν φθάνουν σ' αὐτιά της.

— Γκαούρ!, ξεφωνίζει τρελλή από χαρά. Έδω είμαι!... Σίγουρα θά ψάχνῃς νά με βρῇς!...

Μέ άνείπωτη λαχτάρα ό μελαψός γίγαντας τρέχει κοντά της. Κ' εκεί αντίκρύζει αναίσθητο κάτω τόν Ταρζάν. Μέ τό κορμί του γεμάτο θανατερές πληγές από δόντια καί νύχια.

Βλέπει ακόμα καί τό σκοτωμένο λιοντάρι που κοίτεται πλάι του!

— Πώς γίναν δλ' αὐτά; ρωτάει χαμένα τὴ συντροφισσά του.

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια καὶ γρήγορα:

— Τὸ θεριό, πεινασμένο καθὼς ἦταν, χύθηκε νὰ μὲ σπαράξει!.. Ἐγώ, μόλις εἶχα γκρεμιστῇ ἀπὸ τὸ δέντρο, μὲ στραμπουληγμένο τὸ πόδι... Πάλεψα ὅπως μποροῦσα μαζί του. Μὰ τίποτα δὲν κατάφερνα νὰ κάνω... Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ θεριό θὰ μὲ σπάραιζε. Σίγουρα θὰ βρισκόμουν τώρα, κομμάτια - κομμάτια, μέσα στ' ἀχόρταστο στομάχι του.

»Ὅμως τυχαία περνοῦσε ἀπὸ κεῖ κοντὰ ὁ Ταρζάν. Ἄκουσε τὶς φωνές μου κ' ἔφθασε τρέχοντας κοντὰ. Πάλεψε αὐτὸς, κινδυνεύοντας τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ μὲ σώσει...

Καὶ ἡ μεγαλόκαρδη Ἑλλη νίδα λέει, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της, ἕνα ψέμμα:

— Τέλος, ἀγαπημένε μου, ὁ Ταρζάν! κατάφερε νὰ καρφώσῃ τὴ λάμα τοῦ μαχαίριου του στὴν καρδιά τοῦ λιονταριοῦ! Καὶ σωριάζοντάς το κάτω νεκρὸ μ' ἔσωσε ἀπὸ βέθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!... Ὑστερα, ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε χάσει, ἀπόμεινε κι αὐτὸς λιπόθυμος.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ μὴ τὴν πιστέψῃ... Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ πὼς τὸ θεριό δὲν τὸ σκότωσε ὁ Ταρζάν, ἀλλὰ ἡ Ταταμποῦ! Καὶ πὼς τοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμμα γιὰ νὰ ἐξυψώσει περισσότερο τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας στὰ μάτια του. Νὰ τὸν κἀν νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ ξεχάσῃ — ἂν ἦταν δυνατόν — τὰ τόσα μέχρι σήμερα, κακὰ φεροίματά του!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας γονατίζει τώρα μὲ συμπόνοια πλάϊ στὸν ἀναισθητο λευκὸ γίγαντα...

Τὸν κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό καὶ ψιθυρίζει σὰ νὰ μιλάῃ στὸν ἑαυτό του:

— Γιατί; Γιατί νὰ μὴν εἶναι πάντα καλός, ὅπως τώρα; Γιατί ἄλλοτε νὰ φέρνεται σὰν ἀπαίσιος κακοῦργος καὶ ἄλλοτε νὰ δειχνεῖται ἕνας πραγματικὸς καὶ ὑπέροχος ἄγγελος;!

Στὸ ἐρωτηματικὸ αὐτὸ ποῦ βασανίζει, ἀλλοίμονο, τὸ μυαλὸ τοῦ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ ἔχει ἔτοιμη τὴν ἐξήγησι:

— Πολὺ ἀπλό, ἀγαπημένε μου!... Τὸ αἷμα σου εἶναι ποὺ φέρνει αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ στὸ χαρακτῆρα του: Ὅταν

ξυπνάει ἐκεῖνο μέσα στὶς φλέβες του, τότε ὁ Ταρζάν γίνε-
ται καλὸς, περήφανος, εὐγενι-
κὸς καὶ γενναῖος!... Ὅπως
ἐσὺ!... Κι ὅταν πάλι...

.....

ΤΟ ΜΑΥΡΟ «ΚΑΛΑΜΑΡΟΧΤΑΠΟΔΟ»

Σὲ λίγο ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ
Ταταμποῦ ξεκινοῦν ἀργὰ ἀπὸ
τὸ τραγικὸ αὐτὸ μέρος...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γί-
γαντας σηκώνει στὴν ἀγκαλιά
του τὸν, ἀναίσθητο ἀκόμα,
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Πηγαίνουν νὰ τὸν ἀφήσουν
στὴ μακρινὴ σπηλιά του...

.....

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Τέλος ξαναπαίρνουν τὸ μο-
νοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ
ξαναγυρίζουν στὴν περήφανη
κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου
βουνοῦ τους..

Ἔχουν ἡσυχὴ τὴ συνειδη-
σι γιατί καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔ-
καναν τὸ καθήκον τους...

Καὶ νά:

Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοὺς
ὕποδέχεται ἡ μελιστάλαχτη
Χουχού. Τὸ θρυλικὸ «Μαῦρο
τριαντάφυλλο» τῆς Ζούγκλας.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου
τῆς δείχνει ἀφάνταστη χαρὰ
κ' εὐτυχία:

— Καλὲ νὰ ζήσουμε! Νὰ ζή-
σουμε! τοὺς φωνάζει. Καλὲ
καὶ στὰ δικά σας. Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
ἀποροῦν:

— Γιατί; Τί τρέχει Χουχού;

Ἡ πυγμαία χαμηλώνει ντρο-
παλὰ τὰ «μενεξεδένια» τῆς
βλέφαρα:

— Καλὲ τὸ Ποκοπικάκι μου
μὲ φίλησε! Μὲ ἀνασπάστηκε
στή... μύτη! Καὶ μοῦ ἔδω-
σε... ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν
γάμου!...

— Μπά;! Ὡστε θὰ παντρεῦ-
θῇτε λοιπόν; κάνει μ' εὐχάρι
στὴ ἔκπληξι ἡ Ταταμποῦ.

— Μάλιστα, καλέ... Μοῦ
τὸ ὀρκίστηκε στὴν αἱματηρὴ
χατζάρα του! Μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας!...

— Ἀλήθεια λοιπόν, Ποκοπί-
κο; τὸν ρωτᾷ γελῶντας ἡ
Ταταμποῦ. Θὰ παντρευτῇτε;

Ὁ «γόης φιδιῶν καὶ κορι-
τσιῶν» μурμουρίζει:

— Ὁχι, βρ' ἀδερφέ!...

— Καλὲ δὲν μοῦ ὑποσχέθη-
κες γάμον; τοῦ κάνει ἀνήσυ-
χη ἡ Χουχού.

— Μπορεῖ, τῆς ἀποκρίνεται.
Μεθυσμένος ἦμουναι! Σάμ-
πως ἤξερα τί ἔλεγα;

— Ὡστε δὲν θὰ παντρευτοῦ
με διπλωματοῦχε «Σφάχτη»
τῆς καρδιάς μου; τὸν ξαναρω

τάει ἡ πυγμαία ξεσπώντας σὲ ἀγαρμπους λυγμούς.

Ὁ «προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων» τῆς τὸ ξεκόβει:

— Οὐδόλως καὶ οὐδαμῶς! Καθότι ἂν θά παντρευτῶ τοῦ λόγου μου, θά πάρω «γυναίκα». Καὶ οὐχί... καλαμαροχτάποδο!

Καὶ ὁ «δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κάνει πῶς στρίβει τὸ ἀνύπαρκτο ἀρειμάνιο μουστάκι του:

— Μὲ ἀντιλήθεις, τὸ ὁποῖον;

Ἡ Χουχὺ τοῦ ἀποκρίνεται

μὲ τὴ συνηθισμένη τῆς λεπτότητα:

— Ἀ, νὰ χαθῆς παληορεμπесκέ, πού κακὸ ψόφο νάχης! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Καὶ τοῦ σκάει αὐτὴ τώρα, ἕνα «χυλοπιττοειδές» στιχάκι τῆς:

«Κοιέ, νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ
ἢ ὀπισθεν. εἴ οὐ μπροστά μου!
ἰσὰν γιὰ σὲ δὲ χαλαῶ
τὰ νείατα καὶ τὰ... καλλιτά
[μου]!»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν κάθε **Πέμπτη**

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
2ημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 44

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΠΡΟΣΟΧΗ!.. ΠΡΟΣΟΧΗ!..

τὴν ἐρχόμενη Π Ε Μ Π Τ Η, σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Ἑλλάδα
θὰ πέσῃ ..

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Εἶναι τὸ 45ο συνταρακτικὸ τεύχος
τοῦ θρυλικοῦ περιοδικοῦ :

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΤΣΟ

Ὁ Γκαούρ στὴν Ἀμερική! Χίλιες χρυσὲς λίρες γιὰ μιὰ
προδοσία—Ὁ Ἀδάμ στος Ἑλληνας γίγαντας στὴν παγί-
δα!—Στὴν κα-ασκὴν-ωσι ἐν-ὸς γκάνγκστερ—Ὁ Ποκοπίκο
προστάτης τῆς Ταταμποῦ τὸ ἐγκλημα τοῦ Ταρζάν!—Ὁ
«Βολ-φόνος» πρὸς σκότωσε τὸν γοριλλάνθρωπο Ντομπούχ
Παρόξενη νυκτερινὴ περιπέτεια τὸ «μαγκα-οπήγαδο»
πού.. κλ-ίει Ἡ τραγικὴ ἀπαγωγή! Τρομακτικὴ ἐπίθεσι
στὸ πέτρινο βουνό!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ

χωρὶς νὰ διαβάσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸ πιὸ συναρπα-
στικὸ τεύχος ἀπὸ ὅσα ἔχει γράψῃ δ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ:

Τὸ τεύχος πού θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ τὸν τίτλο :

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε **ολόκληρη** την **Ελλάδα** ~~ΚΑΘΕ~~ **ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφέας ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694